

ΦΕ
III 44 (154) α
C 17

КОРОТКИЙ ПАСПОРТ КНИГИ

Шифр ^{Фс} Ш44/44р/С17 Інв. № 2718921

Автор Самійменко В.

Назва Україні: 30. поезії,
1885-1906 рр.

Місце, рік видання Львів 1906.

Кіл-ть стор. VI [2]. 131 [5]с.

-//- окр. листів _____

-//- ілюстрацій _____

-//- карт _____

-//- схем _____

Том _____ частина _____ вип. _____

Конволют _____

Примітка:

12.04.02.

Велич 51

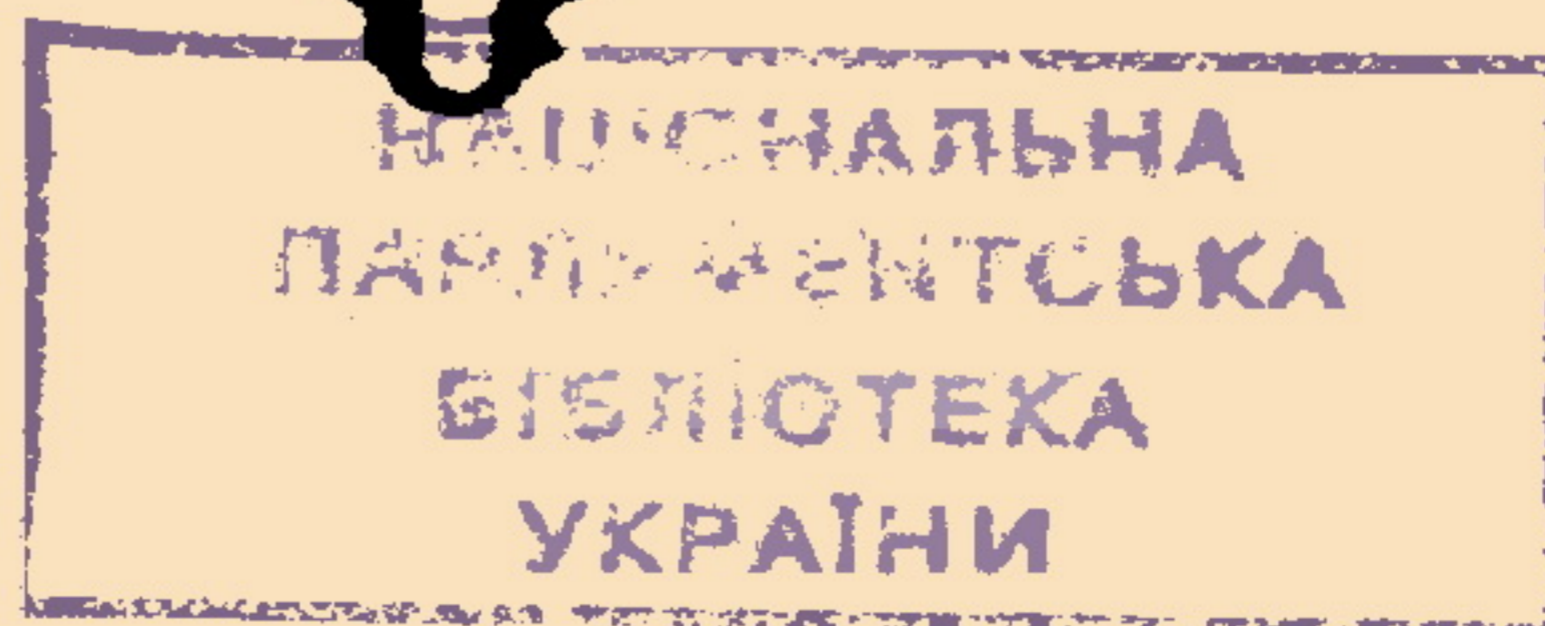
ВОЛОДИМИР САМІЙЛЕНКО.

УКРАЇНІ.

ЗБІРНИК ПОЕЗІЙ 1885—1906 РР.

Видано заходом М. Мочульського.

з передмовою Ів. Франка.

ЛЬВІВ, 1906.

НАКЛАДОМ УКРАЇНСЬКО-РУСЬКОЇ ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ,
зареєстрованої спілки з обмеженою порукою у Львові.

**З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка
під зарядом К. Беднарського.**

ВОЛОДИМИР САМІЙЛЕНКО.

Автор отсеї книжечки, Володимир Самійленко, вродив ся 22 січня 1864 р. в Сорочинцях Миргородського повіту, ходив до гімназії в Полтаві, а в р. 1884 вступив до київського університету, де займав ся студіями старих язиків, грецького та латинського, а також романських, французького й італійського. За порадою деяких земляків, що вже тоді високо цїнили його поетичний талант, він не держав урядових екзаменів і пішов на службу при телеграфі. Та проте йому не пощастило устроїти своє жите так, як би слід було для дальшого розвою його таланту. Проживши два роки у Київі і оженивши ся він був змушений для шматка хліба взяти посаду редактора „Земского Сборника“ при земстві в Чернигові, де пробув кільканацять літ. Покинувши там місце побув коротко також у земській службі в Катеринодарі і не менше коротко в Миргороді. Скасоване російського указу з 1876 р. і повстанє української преси спровадило його до Київа і ми від кінця 1905 р. бачимо його в рядах співробітників Громадської Думки, Ради, Шершеня та інших часописий.

Отсе ті немногі дані, які маємо про жите В. Самійленка. Коли додамо до того ще, що його поетична діяльність розпочала ся 22 роки тому назад, що він містив свої поезії та пере-

клади по всіх виднійших українських виданнях, які в той час могли перейти через митарства цензури, а переважно друкував їх у Галичині (в „Зорі“, „Правді“, „Літ. Наук. Вістнику“, „Зернах“, „Буковині“ та „Дзвінку“), то будемо мати все те, що бібліограф може сказати про зверхнє жите нашого поета.

Як мало сего! І як мало се все дає нам про Самійленка такого, що нам хотілось би знати! Який був його духовий розвій, які вчителі, які впливи, що корисно чи шкідливо відбивало ся на формованю його душі і на її впливах — його творах? Нічого сего ми не знаємо. Сам Самійленко занадто скромний і тихий, щоб уводити нас у таємну робітню свого духа. І ми бачимо лише, як із тої робітні виходить твір за твором, поезія за поезією, всі гарні, деякі блискучі і цінні як коштовні перлини нашої літератури, інші хоч і слабші змістом, та все однаково викінчені, вигочені, обшліфовані і вилеліяні, всі написані бездоганно чистою, ясною, як небесна блакить, прозорою і дзвінкою українською мовою. І ся мова, ся гармонійність у творах Самійленка, то одна з загадок його появи. Він не силкуєть ся ставати на котурни, глаголати по пророцьки, як небіщик Куліш; говорить по просту і чистою мовою такою, що її однаково розуміють і нею любують ся і над Сяном та Дністром і над Дніпром і над Доном та Кубаню. Ніхто з сучасних українських і галицьких поетів не посідає секрету української мови і ясного вислову в такій мірі, як Володимир Самійленко.

Мусимо піднести ще одну важну річ: Самійленко не випускає своїх поезій так як многі молодші поети, що ллють їх як воду, любуючи ся самим шумом і плюскотом і не дбаючи про те, що в них нема нічогоїсїнько продуманого, а тим

менше прочутого і прожитого самим поетом. У Самійленка кожний, навіть найслабший вірш продуманий основно, кожда строфа стоїть для себе як органічна цілість, нема в них повторень і перемелювання пустої половини і відразу чуємо, що се говорить не лише талановитий поет, але також розумний, осьвічений чоловік, говорить серіозно, про річи, які наболіли у самого і неначе самі просять ся на уста. Можна не згоджувати ся з його поглядами, сперечати ся з ними, але від першої хвилі маємо вражіє, що читаючи вірші Самійленка чуємо слова чоловіка поважного, а не пусту гру слів.

Талант Самійленка якось, так сказати, не розвивав ся доси. Він відразу виступив готовий і відразу виявив головні прикмети своєї душі: поважну задуманість і сатиру підправлену золотим українським, добродушним, а не гризким гумором. Отсей гумор, що немов усміхаєть ся крізь сльози, се одна з найвизначніших прикмет нашого поета. Він і тут не гонить ся за зверхніми ефектами, не полює на сензацію, говорить по просту, не раз аж ніби наївно, але ми так і бачимо, як його очи сьміють ся, а на устах висить вираз: „Я-ж вас усіх розумію наскрізь!“

Отся книжечка, що містить у собі весь 22-літній поетичний доробок Вол. Самійленка (крім його драматичних творів, одного оповіданька та перекладів із Молієра та Данта), повстала головно заходом і працею д. М. Мочульського, який не пожалував труду переглянути всі доступні йому галицькі й українські видання, де в роздріб друкували ся поезії Самійленка, позводити з них копії, усталити дати їх написаня та вказати, де що було друковано, і надто перевести переписку з автором що до делікатного питаня, які псевдоніми та

анонімні річи, признавані йому устною чи писаною традицією, вийшли справді з під його пера, а які ні. Шан. автор з усякою готовістю уділив усіх жаданих інформацій і таким способом отсю збірку, якій даємо вибраний ним самим титул „Україні“, можна вважати першим повним, хронологічно впорядкованим і самим поетом авторізованим виданєм поезій Володимира Самійленка.

Бажаємо шановному автору, щоб дальші роки його життя — а дай Боже йому їх як найбільше! — зложили ся кориснійше для його поетичної продуктивності і щоб у році ювілею його 25-літньої діяльності Україна могла поздоровити його з новим, ще кращим від отсего томом його власних творів!

ІВ. ФРАНКО.

Важніші помилки.

Стор.	Ряд.	Надруковано :	Має бути
11	2 з низу	дуже	душе
41	13 з гори	Його	Його
63	3 з гори	Слабого	Слабого
63	3 з низу	Збираня	Здираня
68	3 з низу	онь	он
71	3 з гори	се	же
116	17 з гори	ва	на
117	11 з низу	повинво	повинно

ЗМІСТ

	СТОР.
Україні	1
Грішниця	2
Переспів	4
Ридання душі	5
Українська мова	6
Зимовий діалог	7
Горе поета	9
Акростих	10
Ранок	11
Ельдорадо	12
Найдорожча перлина	14
Пісня	14
До душі	15
Шкода	16
Елегії	17
На роковини смерти Шевченка	19
Російська серенада	20
Весняні пісні	21
Пісня про віщого Василя	23
Дві планеті	27
Герострат	29
Непевність	35
Собаки	36
Веселка	37
Привіт Буковині	38
Патріота Іван	38
* * *	40
Природа	41
Пташки	42
У сумний час...	43
Зорі	44
Патріоти	45
Вже годі плакати!...	46
Так сьмійте ся!...	47
Не будемо ми йти...	48
Весняна елегія	49
Поетови	51
Сфер небесних музика	51
Поки душею	52
Ользі Е—ій...	53
Поступ	53
Сонети	55
Сьвятий вечір	56

	стор
26 лютого	57
Орел	58
З Байрона	59
Невже для нас	60
Возсоединенний Галічанін	61
Ідеальний публіцист	63
Твердий Русин	64
Думка	64
Не вмере поезія	65
Над руїнами	67
Поет фелетоніст	68
Патріотична праця	69
Весна	74
До поета	81
Людськість	83
Сон	84
Катам	86
Памяти Л. Н. Глібова	87
З Байрона	88
Україна	88
Вечірня пісня	89
З Байок Пьєра Ляшамбоді	91
Поет, Греція й Держави	95
Цар горох	97
На печі	99
Te Deum	101
Заспівав би я	104
Божий приклад	105
Мудрий кравець	106
Заклопотаний Россіянин	107
Розмова	108
Сон	109
* * *	110
Duetto	111
Весняний спів	112
Мрія бюрократа	113
По-новорічна розмова	114
Новий лад	119
Вінок Тарасові Шевченку в день 26 лютого	121
Сенатор	124
Міністерська пісня	127
Соловейків спів	129
Невдячний кінь	131

УКРАЇНІ.

Ти звеш мене й на голос милий твій
З горячою любовю я полину ;
Поки живуть думки в душі моїй,
Про тебе, ненько, думати не кину.
Як мрію чистую з найкращих мрій
Я заховаю в серці Україну,
І мрія та як сьвітище яснє
Шляхóм правдивим поведе мене.

Нехай той шлях важкий, нехай тернистий !
Але хиба тоді квіток шукать,
Коли тебе, твій любий образ чистий
Несхнучі сльози тяжко туманять ?
Коли твій геній навіть променистий
Онемощів і почина згасать ?
О ні, того скарають муки люті,
Хто зможе в час такий тебе забути !

В біді твоїй рідніща ти мені ;
Тобі несу я сили всі, що маю ;
І працю тиху і мої пісні
На вівтар твій побожно я складаю.
Натхни-ж мене ! Нехай у мертвім сні
Я днів моїх даремно не загаю !
Нехай я знаю, що не дурно жив,
Що за життя тобі я заплатив.

Коли я був дитиною малою,
Красу твою повсюди я вбачав.

Здавалась ти веселою, ясною,
Мене твій вид веселий чарував.
Тоді я ще душею молодого
Про муки тайнії твої не знав ;
Тепер же бачу я твої страждання,
І ще зросло моє к тобі кохання.

Прийми-ж мої пісні як дар малий
Великої і вірної любови !
Що зможе дати мій талан слабий
В скарбницю любої твоєї мови,
Він певно дасть, і знай, що в час страшний
Твій син тобі не пожаліє крови,
І що не спинить страх усіх погріз
Моїх пісень, моїх за тебе сліз.

30 серпня 1888 р.

Друковано: »Правда« 1888, річ. XIV, стор. 56—57;
»Акорди«, Львів 1903, стор. 174—175; »Досвітні огні«,
Київ 1906, стор. 321—322.

ГРІШНИЦЯ.

Жіно! гдѣ суть, иже важ-
даху на тя? Ни кій же ли тебе
осуди? Она же рече: никто же,
Господи! Рече ей Иисусъ: ни
азъ тебе осуждаю.

Еванг. Іоанна, гл. 8 ст. 10—11.

Твій знівечений вид, позападалі очи,
Де обвели свій слід прожиті грішно ночі,
І безсоромна річ, і навісна хода —
Все те гидливости в мині не прокида.

Я не жахаю ся, мов гадини якої,
Тебе, принижена, занедбана всіма !

Нема в моїй душі к тобі зневаги злої
І слів докірливих на язиці нема.

Мене великий жаль і дума обіймає
Про молоде життя, що марно пропадає ;
Оповіда мені твій помарнілий вид
Про те, як не з добра ти занедбала стид.

Як горе — й не одно — твої дівочі літа
Спіткало, й ти його стерпіти не могла,
Бо молода була, не бачила ще сьвіта.
І ти шляхом гріха заплющившись пішла.

Недоля зла тебе в страшну безодню пхнула ;
Упала в неї ти, упала і забула,
Чи є відтіль назад надія вороття
До щастя першого, до чесного життя.

І думку навіть ти про те від себе гнала,
Шукала забуття, а думка мимохить
З самого дна душі марою виринала, —
І довго не могла ти серцем зачерствить.

Але тепер ти вже загинула на віки,
І шкода так тебе, занедбана всіма !
Росте в моїй душі до тебе жаль великий,
А слів на язиці докірливих нема.

1884 р.

Друковано: »Складка«. Альманахъ року Божого 1887-го.
Харькивъ, ст. 42—43; »Зъ поезій В. С—а«, Кієвъ 1890,
ст. 12—13; »Викъ«, ч. I. Къивъ 1902, ст. 427; »Акорди«,
Львів 1903, ст. 177—178; »Розвага« (укр. декляматор), Къ-
ивъ 1905, ст. 113—114.

ПЕРЕСПІВ.

В кого в серці нема весни,
Той весни й не знає;
Хто сам мовчить, тому луна
Не відповідає.
Хто не поет, тому шкода
Зрозуміть пііта;
Хто не коха, той не найде
Ні в кого привіта.
На що думка, коли вона
Не дбає нікому?
На що розум, що зачинивсь
У собі самому?
Що з писання, поки його
Хто не прочитає,
Або з душі, що другої
Душі не шукає?
Кожде життє повинно єсть
З другим життєм злитись;
Нема серця, котре-б могло
В самоті розвитись.
І тільки той, хто збувсь себе —
Сирота безродний;
Не взнать тому весни по вік,
Хто серцем холодний.

1885 р.

Друковано : »Зоря«, 1886, 54—55.

РИДАННЯ ДУШІ.

Бувають хвилини — душа стрепенється
Від дум невгамовних, від клопоту дня,
І серце жаданням кипучим забеть ся,
Душа мов та пташка із клітки геть рветь ся,
І сум і ридання її наповня.

І теє жадання якесь невимовне,
Неначе-б хотілось все в гору летіть,
Де зорі червоні, де сяєво повне,
Де лиха не має, бідота не стогне,
Де нічого серцю боліть і щеміть.

Великий жаль душу тоді огортає
По згубленій давній її чистоті,
Як їй мов дитині здавало ся раєм
Все боже створіння на світі безкраїм,
І люде вбачались як в небі святі.

Їх жаль, що тепера усе їй не мило,
Що гидко дивитись на людські діла,
Що віру у правду життя підломило,
Що серце тепера усе розлюбило,
Чому все кохання вона оддала.

І хочеть ся знов їй себе обновити,
Щоб все як і спершу вбачала вона,
Щоб вірити знову і знову любити
Могла вона. Тільки... їй, горем прибитій,
Зосталось ридання та дума сумна.

1885 р.

Друковано: »Складка« (альманах Вл. Александрова),
Харків, 1887, ст. 70—71.

УКРАЇНСЬКА МОВА.

(Памяти Т. Шевченка).

Діамант дорогий на дорозі лежав, —
Тим великим шляхом люд усякий минав
І ніхто не пізнав діаманта тогб.
Йшло багато людей і топтали його,
Але раз тим шляхом хтось чудовний ішов.
І в пилу на шляху діамант він найшов.
Камінець дорогий він одразу пізнав
І до дому приніс і гарненько, як знав,
Обробив, обточив дивний той камінець
І уставив його у коштовний вінець.
Сталось диво тоді: камінець засіяв
І промінням ясним всіх людей здивував,
І палючим огнем кольористо блищить,
І промінне його усім очи сліпить.

Так в пилу на шляху наша мова була,
І мислива рука її з пилу взяла.
Полюбила її, обробила її,
Положила на ню усі сили свої,
І в народний вінець, як в оправу ввела,
І як зорю ясну вище хмар піднесла.
І на злість ворогам засіяла вона,
Як алмаз дорогий, як та зоря ясна.
І сіятиме вік, поки сонце стоїть,
І лихим ворогам буде очи сліпить.
Хай же ті вороги поніміють скоріш,
Наша-ж мова сія' що години ясніш!
Хай коштовним добром вона буде у нас,
Щоб і сам здивувавсь у могилі Тарас,
Щоб поглянувши сам на створінне своє,
Він побожно сказав: „Відкіля нам сіє!“

Київ, 1885 р., 12 листопада.

Друковано: „Зоря“, 1886, стор. 163.

ЗИМОВИЙ ДІЯЛОГ.

С т а р и й.

Як страшно бє метіль і завиває вітер !
Навряд, чи хто-б посьмів в таку негоду
Покинути село і теплу хату
І душу звірити сій лютій заверюсі !
А ми блукаєм тут у двох з тобою
І не лякає нас страшенна хуга,
Що наче зважилась і нас пожерти
І заморозити усе живе,
Розвіять, рознести усяке житло
І з людних сел руїни поробить...
Ти змерз, Петрусю ? На мою кирею !

М о л о д и й.

Та ви й самі цокóчете зубами
І труситесь од холоду.

С т а р и й.

О, ні,
То не од холоду трясусь я, сину !
То так душа моя тремтить
І тіло все трясти ся заставляє ;
Та й зуби цокотять не од морозу...
Коли я чую хуги завивання,
Коли реве і виє навкруги,
Здаєть ся, в тім я завиванні чую
Душі моєї жаль і плач великий
По страченій даремно молодóбсти, —
По силах, кинутих на марну працю
Без пользи людям і собі самóму.
Прислухайсь : то душа моя голосить
По всім, що вже на віки поховала.
А поховала так вона багато,
Що чи й зосталось в ній тепер що небудь.

Усе, чим молода душа щаслива :
Веселий погляд на створіння боже
І безоглядна віра до людей
І чулість серця, котре одкликалось
На всяке добре почуття... Усе те
Я поховав в собі, мій любий сину !
Твоя-ж душа ще тим усім багата
І зрозуміти се тобі ще рано.

М о л о д и й.

О, ні ! Я розумію вас... Я бачу,
Який страшний то холод, що буває
У тій душі, яка вмира без смерти,
І котра на землі не має навіть
До чого прихилитись, що кохать,
Котра й себе любити перестала.
Я розумію вас і страшно стало
Мені те слухати. Тепер я й сам
Не від морозу вже тремчу.

С т а р и й.

Ой, шкóда !

На віщо я тобі збентежив, сину,
Ясний душі твоєї спóкій ? На́ що
Дав зазирнуть у ту безодню чорну
Моєї хорої, розбитої душі ?
Спаси тебе Создатель від усього,
Що душу нашу нївечить з-зарання,
І борони від скорого зневіря.
Мене-ж старого... Господи, прости,
Що замутив я душу ще безвинну !...

1885 р.

Друковано : »Складка«, Харків, 1887, стор. 65—67.

ГОРЕ ПОЕТА.

Люде добрі! пожалійте
Бідолашного пііту,
Що від горя, від наруги
За слізьми не бачить сьвіту.
Розкажу вам все. Учора
Я зайшов собі в крамничку,
Щоб на вечір запасти ся, —
Лойову купити сьвічку.

І гидкий, поганий крамарь
(Чи бува що в сьвіті гірше?)
Загорнув мені ту сьвічку
У мої чудовні вірші!
Від зневаги, від досади
Не заснув я цілу нічку.
Боже! У мою поему
Лойову вгорнули сьвічку!

Ту поему вірш по віршу
Я складав старанно, пильно,
Перелічував трохеї,
Розміряв їх так прихильно;
Розкудбвчивши волосся
Не одну писав я нічку, —
І в чудовную поему
Лойову вгорнули сьвічку!

Я, скінчивши ту поему,
Сам відніс її в цензуру,
Сам продав її в книгарню,
Сам продержав коректуру.
Видавець мені за неї
По копійці дав за стрічку, —
І в такий утвір коштовний
Лойову вгорнули сьвічку!

Нї, не хочу більш терпіти
На землі неправди злої!
Хай же смерть мене сховає
Від наруги навісної!
Напишу останні вірші,
Та тоді із мосту в річку...
Як? в мої чудовні твори
Лойову вгорнули сьвічку!

Напишу я в заповіті:
Хай сховають мене в полі,
Хай високий хрест поставлять,
Щоб виднівсь на всім роздолі.
На хресті-ж, на вічний спомин,
Мідну хай прибють табличку
І напишуть: „В його твори
Лойову вгорнули сьвічку“.

1886 р.

Друковано: »Зоря«, 1886, стор. 107; »Складка«, альманах Вл. Александрова з 1887 р., Харків, стор. 221–223; »Зь поезій В. С–а«. Київ 1890, ст. 34–36; »Викь«, т. I. Київ 1902, ст. 436–437; »Розвага« (укр. декляматор), Київ 1905, ст. 475–476; »Досвітні огни« (укр. декляматор), Київ 1906 р., ст. 400–401. До сеї пєси уложена музика М. Лисєнка (В »Складці № 1.).

АКРОСТИХ.

У мене є одно кохання,
Котре не зраджу я во вік;
Росло воно не день, не рік,
А і зо мною виростало
І квіткою рясною стало...
Не одцвите моє кохання,
А буде в серці до сконання.

Друковано: »Зоря«, 1886, ст. 184.

Р А Н О К.

(Із Никитина).

Зорі меркнуть і гаснуть ; хмарки у вогні ;
Біла пара в лугах розлягаєть ся ;
По блискучій воді, по густій лозині
Червоняста зоря розливаєть ся.
Тиша, безлюдь навкруг. Очерет наче спить ;
Ледви мрієть ся стежка росяная ;
Кущ зачепиш плечем, і на вид тобі в мить
З листя присне водиця срібляная.
Зворушив ся вітрець, воду зморщками вкрив,
Прошуміли качки й геть полинули.
Десь далеко-далеко дзвінок зазвенів...
У наметах рибалки прокинулись,
З кіля невід зняли, в човни весла несуть...
А на сході горить — розгараєть ся...
Пташки сонечка ждуть, пташки пісню ведуть,
І стоїть собі гай, усміхаєть ся.
Ось і сонце встає, понад полем блищить,
Десь за морем ночівлю покинуло,
На лани, на луги, на верхівля рокит
Течією блискучою ринуло.
Йде за плугом орач, пісню тягне йдучи, —
По сназі йому все обважливе...
Не боли ти дуже ! від турботи спочинь !
Здрастуй, ранок, та сонце вродливе !

Друковано : »Зоря«, 1886, стор. 227.

ЕЛЬДОРАДО.

Десь далеко єсть країна
Пишна, вільна, щастям горда,
Кожний там живе щасливо —
Держиморда, держиморда.

В тій країні люблять волю,
Всяк її шука по змозі,
І про неї розмовляє —
У острожі, у острожі.

Там усяк говорить правду
Непідкупними устами,
Там за правду щира дяка —
Батогами, батогами.

Там неправді та злочинству
Не вважають і на волос,
Там злочинних зараз лають —
Та не в голос, та не в голос.

Там уряд „блюдить“ закони,
Дба про всіх, немов про рідних,
За провинности-ж карає —
Тільки бідних, тільки бідних.

Суд там скорий: як ти винен,
То зашлють „без проволочки“,
А не винен, то й відпустять —
Без сорочки, без сорочки.

В тій країні всякий може
По заслужі шани ждати:
Там на те хрести й медалі —
Для богатих, для богатих.

Там тверезість у повазі,
Видно скрізь тверезу спілку,
Всі там пють самую воду —
Та горілку, та горілку.

Там всі люди роботящі,
Там на рівні з мужиками
Всі пани працюють щиро —
Язиками, язиками.

Там велика воля слову:
Кожний пише все, що знає,
А цензура ліберальна —
Все черкає, все черкає.

Там письменникам за працю
Сам уряд складає дяку
І з тріумфом їх провадить —
В Сібіраку, в Сібіраку.

Там говорять по французьки
Не то значні, а й лакеї,
І пани всі мови знають —
Крім своєї, крім своєї.

Там зібрались всі народи:
Москалі, „Хахли“, Поляки,
І живуть вони так дружно —
Як собаки, як собаки.

Там живе племін усяких
Престрашенна мішанина,
І за те той край зоветь ся —
Русь єдина, Русь єдина...

3 січня 1886.

Друковано: »Ватра«, літер. збірник В. Лукіяча, Стрий 1887, ст. 45; »Червона квітка«, збірка віршів, Львів 1905, стор. 18—20; »Розвага« (укр. декляматор), Київ 1905, стор. 475—476.

НАЙДОРОЖЧА ПЕРЛИНА.

Бачив я усякі перли
І коштовні самоцьвіти,
Але єсть одна перлина,
Що з усіх найкраща в сьвітї.

Купувать її не можна,
Або нею торгувати;
Її часто мають бідні,
І частіше ніж багаті.

Ту перлину не дістати
Ні з печер землі, ні з моря:
Тільки той її знаходе,
Хто чутким родивсь до горя.

Одібрать її не зможе
Ніяка злоба неси́та.
Перла та — сльоза сьвятая,
За нещасний люд пролита.

Київ, 12 січня 1886.

Друковано: »Зоря«, 1886, стор. 257; Зь поезій В.
С—а«, Київ 1890, стор. 14; »Дзвінок«, Львів 1896, ст. 61;
»Акорди«, Львів 1903, стор. 178; »Досвітні Огни«, Київ
1906, ст. 111.

ПІСНЯ.

Відколи людям Бог послав
На землю пісню-чарівницю,
Неначе промінь засіяв
І осьвітив земну темницю.

У пісні чоловік знайшов
Утіху від нудьги лихої,

Й на працю веселіш пішов
Під голос пісні чарівної.

Він радісно принняв її,
Як посланіцю з кращих мірів ;
Надії вилив в її свої
І сам надіям тим повірив.

І всі бажання потайні,
Що в його груди ворушили,
Підняв він з серця глибини
І виспівав у пісні милій.

І горе страдного життя
Сумнії звуки розказали,
І найзапекліші спізнали
Благії сльози спочуття.

1886 р.

Друковано: »Зь поезій В. С—а«, Київ 1890, стор.
15—16.

Д О Д У Ш І.

Душе моя, душе моя,
Возстани! что спиши?

Кан. Андр. Бритск.

Не сумуй ти, душе
Не боли через край,
І поки ти жива
Обновлення шукай.

У свою глибиню
Раз-у-раз придивляйся
І до гласу свого
Кожен час прислухайсь.

Як що струни там є
І дають тихий глас,
То не вмерла ще ти,
Ще настане твій час.

Розбуди почуття,
Що в тобі може спить,
І жадання життя
Хай у грудях кипить.

А надія тверда
Хай тебе підкріпля,
І в розумне життя
По всяк час направля.

Друковано : »Складка«, Харків 1887, ст. 114.

Ш К О Д А.

Давні Еллини! Як шко́да, що не можете ви встать
І прилинуть на Україну у вишневенький садок.
Я хотів би вам дівчаток українських показать,
Як вони, руками зплівшись, виступають у танок,
Або весело жартують, зачіпають парубків,
Або мило запишавшись одвертають свій видок,
Або искри розсипають із-під чорних вій і брів,
Або поглядом журливим порушають серце в нас.
Розказать про тії діва я ніколи-б не зумів,
Бо на теє мабуть треба стать Гомером на той час.
Шко́да-ж, Греки, що не можна подивитись вам на їх.
Не прийшлось би вам здиратись на Олімп і на Парнас
І відшукувать для співів Муз і Грацій там своїх.
1887 р.

Друковано: »Зь поезій В. С-а«, Київ 1890, ст. 17.

ЕЛЕГІЇ.

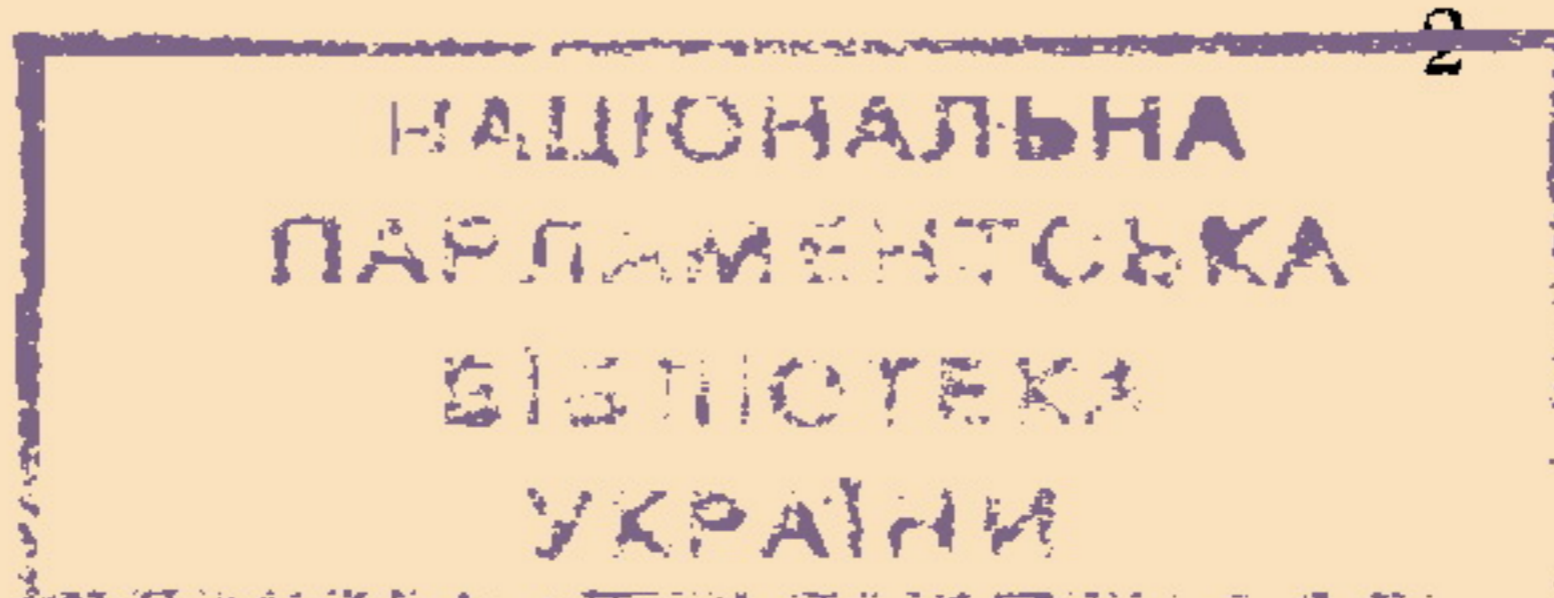
I.

„Як ви щасливими можете бути й веселими завжди,
Бачивши стільки круг вас зовсім нещасних людей?“
Так до щасливих говорять нещасні, а ті одрікають
„Право на щастя дає нам і природа сама.
Гляньте на боже створіння, яку неоднакову долю
Має кожнісїнький звір, мають дере́ва й квітки!
Той звір має що їсти, а другий од голоду пухне;
Дерево инше цвите, друге-ж на скелі засхлб;
Так теж і квітка цвите, коли инші круг неї зав'яли,
Бо хиба винна вона в смерти тих инших квіток?
Правда, щасливі в природі і доля й недоля змішалась,
Люде-ж самі на землі єсть тільки частка її;
Та памятайте одно, що природа глуха і бездушна,
Чистії-ж душі людей жити для других хотять.
Той тільки, хто для нещасних зробив скільки міг
[і не менше,
Хай веселить ся, як зна, хай і танцює й співа́.

II.

Ті, що нікого не люблять, бо серце глухе в них,
[холодне,
Кажуть, що буцім вони хбчуть кохати весь сьвіт.
То-то просторі серця! Там і кожному знайдесть ся
[місце!
Тільки я в серці таким місця не став би шукать.
Кажуть вони, що працюють для цілого сьвіту одразу.
Де-ж той народ на землі, котрий з них має ко-
[ристь?
Хай тільки кожний обробить своє невеличкеє поле,
І зацвите вся земля цвітом хорошим, рясним.
Кожний працює нехай хоч для рідного тільки на-
[роду, —
І всі народи землі будуть щасливі тоді.

САМІЙЛЕНКО.

III.

Скільки минуло вже часу, відколи питають ся люде,
Нащо створив ся наш сьвіт, нащо і ми живемо?
Як і від чого все стало, куди на останку ми дійдем? —
Розум ні один людській ще не сказав нам того.
Знання багато, багато за стільки віків ми придбали,
Тільки не знаєм того, що́ нам цікаве найбільш.
Боже! невже чоловік працював цілі тисячі років
Тільки на те, щоб сказать, що він нічого не зна!?

IV.

В осени.

Де ти, блакитнеє небо? Чого ти повило ся в хмари?
Дай мені очи втопить в чистій безодні твоїй,
Дай мені любе сіяння твого променистого сонця,
Дай мені лагідний сьвіт зірок вечірніх твоїх!
Чистеє небо! Високеє, пренепорочнеє небо!
На що ти хмуре таке, хмуре як наша земля?
Сумно і тут на землі і нема де спочити душею,
Навіть нема на чому́ очам на хвилю спочить.
О, відслони-ж своє любеє чо́ло, блакитнеє небо,
Сонцем твоїм осьвітї, в серце спокою навїй.

V.

Пяний заснув серед улиці, вид устроївши в болото,
І — ані гадки: хропé, мóв на мягких подушках.
Ще й усьміхаєть ся сонний, або починає мурчати:
Видно, приснилось йому дуже веселеє щось.
Чи то не так і поет, опянілий од власного щастя,
В самім болоті життя пісню веселу співа?

VI.

Все переспівано, все обговорено дуже докладно,
Все обмальовано так, як тільки можна було;
Геніїв ціла сімья прорекли до людей слово правди,
Щоб научити усіх справжніми бути людьми.

Слухали геніїв люде, та тільки ушима, не серцем,
Мов би ті правди слова сказані не задля їх.
То у клопóтах мізерних, то мáрних словах красно-
[мовних.

Люде топили свій дух, не дивлючісь до гори,
Мов те створіння, що глянуть ніколи не може на небо,
Та цілий вік у багні риєть ся писком своїм.
Щож, умірають вони, і слова і клопоти їх з ними;
Багна нові настають, риють ся другі вже там,
А понад ними сіяє теж саме високеє небо
Слів тих великих мужів, що вже й потліли давно.

1887 р.

Друковано: »Зъ поезій В. С—а«, Київ 1890, ст. 18—21.

НА РОКОВИНИ СМЕРТИ ШЕВЧЕНКА.

Умер поет ! І струни голосні
Порвали ся, замовкнули на віки.
Ми стали сіротами і сумні
Ми понесли у серці жаль великий.
І довго плакали... І от тепер
Що року згадуєм сумну пригоду.
Але чи справді вмер він ? Ні — не вмер !
Поет живе в серцях свого народу,
Його душа в сьвятих його словах
Одбила ся акордами смутніми ;
Вона живе і в тих благих сльозах,
Що над його піснями пролилі ми ;
Вона живе, вітає проміж нас
Надією на щастя, на свободу ;
Любить народ навчає кожний час —
Поет живе в серцях свого народу !

Поет живе! Ми слухаєм його :
Ми чуєм заповіт його сьвященний —
Учити ся, кохати край стражденний,
І не цуратись рідного, свого.
І всі ми, скільки є, в душі своїй
Клялись тих дум не зраджувати зроду,
І справдимо ми заповіт сьвятий, —
Поет живе в серцях свого народу!...

25 лютого 1888 р.

РОСИЙСЬКА СЕРЕНАДА.

(Виконуєть ся з акомпаніментом балалайки).

Нащо здалась нам культура,
Нащо новії думки?
Є в нас широка російська натура,
Є в нас міцні канчуки.

Нащо здалась нам просьвіта,
Нащо ідеї нові?
Тисячу років без них пережито,
Ми-ж іще й досї живі.

Нащо нам дбать, щоб признали
Скрізь у Європі нам честь?
Є в нас міністри, князї, генерали,
Батюшка-цар у нас єсть.

Ми не рвемось на свободу
Й другим її не дамо,
Бо ще Крилов написав, що народу
Воля — найгірше ярмо.

Щоб нам Європи змагання,
Щоб нам у мудрих книжках ?
Наше велике народне призначення —
Благонамѣренный страхъ.

Надруковано: »Правда«, т. XIV, 1888 р., стор. 194;
»Червона квітка«, Львів, 1905, ст. 26—27.

ВЕСНЯНІ ПІСНІ.

(Посвящаєть ся С. Павленкови).

I.

Веселить ся земля,
Зеленіють поля,
Розвили ся гаї і дуброви;
Соловейко в садку
Тьохка' пісню дзвінку;
Од квіток дух несеть ся чудовий.
А повітря легкє
І проміння палке
В серці мрії роєм підіймають;
І мов сила нова
У грудях прибува,
І в душі якісь співи лунають.
Все збудилось од сну,
Зустрічає весну...
І розкішна природа України
У величній красі
Вабить погляди всі,
Наче личко вродливе дівчини.

1888 р.

Надруковано: »Зоря«, 1888, стор. 184; »Зъ поезій
В. С—а«, Київ 1890, стор. 27; »Викъ«, т. I, Київ 1902,
стор. 431.

II.

Весна вернулась і з собою
Новую працю принесла.
У поле з плугом, з бороною
Поїхав люд — весна прийшла.
Щасливий той, у кого нива
Своя, не нánята на рік,
Йому і праця заважлива
Не здасть ся тяжкою во вік.
Він з'оре ниву повний віри,
З надією на добрий плід,
Посіє зерно в їй до міри
І заволочить так, як слід.
Природи-ж сили молодії
Йому те зерно проростять,
І за труди його тяжкії
Врожаєм добрим звеселять.
Але тому на сьвітї горе,
У кого й нивоньки нема,
Хто на чужому полі оре,
Бо праця вся його дарма.
Посіє він, та жать не буде,
Або пожне, та не собі,
Втішатись будуть інші люде,
А він зістанеть ся в журбі.
У нас з тобою, пане брате,
Є добра нива — переліг;
Давно пора її з'орати
Та й сіять, тільки-б Бог поміг.
Та не дають нам наше поле
Орати й зерном засівать,
І необроблене та голе
Воно ще довго буде ждять.
Поки сівач давно жадану
На йому працю розпічне,
І в нивоньку свою кохану
Посіє зерно добірне.

Не скоро придуть ті години ;
Тим сумно робить ся мені,
Що дармо йдуть життя хвилини —
Без праці в мимовольнім сні.
Тим сумно знать, що наше ціле
Життя — годинонька мала,
І що тимчасом знов без діла
Мине весна, як і прийшла.

Надруковано: »Зоря«, 1888, ст. 184; »Досвітні
Огни«, Київ 1906, ст. 185—186.

ПІСНЯ ПРО ВІЩОГО ВАСИЛЯ *).

»Какъ нынѣ сбпрается
вѣщій Олегъ«...

Пушкинъ.

Гей нині лаштуєть ся віщий Василь
„Хахлам“ нерозумним помстити,
Їх вірші і прозу за буйний їх стиль
Він буде черкати й палити.
Схопив олівець і в цензуру біжить,
Од гніву засапавсь і страшно харчить.

Уже до цензури дійшов він як раз,
Уже він стоїть біля банку,
Аж зирк — і побачив: приніс відкілясь
Нечистий до його циганку.
Наш славний Василь у циганках кохавсь, —
Підбіг він до неї і зразу спитавсь :

*) Віщий Василь, колишній київський цензор Василь Рафальський, лютий українофоб; Самійло, його секретарь Самойленко; Ромер, цензор, що заступив Рафальського. «Слово» («Кіевское Слово»), «Киянин» («Кієвлянинъ»), «Зоря» — це все тодішні київські газети.

„Скажи мені, люба циганко моя,
Чи буду в житті я щасливий ?
Чи скоро поляже на мене земля,
Щоб ворог радів обридливий ?
Скажи мені правду, не бій ся мене, —
За се тобі буде лобзання смачне !“

„Циганці не страшно твого олівця,
Твого-ж поцілунку не треба,
Не треба й для наших думок видавця.
Нема в нас цензури, крім неба.
Хоч доля людська сховалась у млі,
Та бачу твою на бридкому чолі.

„Так слухай гаразд і гляди, не забудь !
Що-дня тепер маєш ти сьвято :
І „Слово“ й „Киянин“ до тебе несуть
Хаптурів усяких багато ;
Забрав ти життя у небоги „Зарі“,
Завидують інші тобі цензорі.

„Боїть ся тебе газетярів сем'я
Й письменники всі-ж українські,
Бо звісна поганая вдача твоя —
Поводить ся з їми по свинській.
Нема тобі кари за вчинок бридкий :
Є в тебе незримий хранитель міцний.

„І твій олівець з магазину Петó
Не зна собі вплину в сваволі :
Черка він усе ; не напише ніхто
Ні одного слова по волі.
Черкав би ти й твори жанцарма, ченця...
Та приймеш ти смерть од твого олівця“.

Василь осьміхнув ся ; одначе поблід,
Затряс ся в якійсь лихоманці,
Шурхнув до цензури, забувши, що слід
Копу доручити циганці.

Прибігши до хати, кликнув писарів,
Узяв олівця і з жалём говорив :

„Прощай же, мій друже ! ти був той струмент,
Що ним я багато нашкодив :
Тобою вкраїнське письменство у мент
Я нищив, на ка́-зна що зводив.
Тепер не тобі вже ті твори черкать
І любим черканням мій дух звеселять.

„Візьміть, писарі, олівця ви сього
І зараз його поламайте ;
У яму помийну закиньте його
Та іншого зараз подайте !“
Тоді писарі з олівцем одійшли
І зараз нового йому принесли.

Гуляє Василь з товариством своїм,
Черкають нелюбії твори,
Але з усіма не упоратись їм :
Вони напливають як море.
І віщий Василь ту пору пригадав,
Як він одразу́ все письменство черкав.

„А де мій товариш ? — Василь прорече, —
Куди олівець мій подів ся ?
О, як я черкав ним колись гаряче !...
Тепер би мені знадобив ся !“
І відповідь чує : „Звелів єси нам,
І в ямі тепер він гниє із сьміттям“.

Тоді Василя обхопила журба
І трясця від жалю напала.
„Циганко ! побила-б тебе коцюба,
Як ти мене дурно лякала !
Служив би ще й досі мені олівець...
Піду-ж хоч побачу його попілець“.

І віщий Василь на задвірок біжить,
За ним секретарь його милий,
І бачуть: у ямі в помях лежить
Бідаха олівчик потлілий.
Свиня над ним рохка, ворушить черва,
І кухарь помиї на його злива.

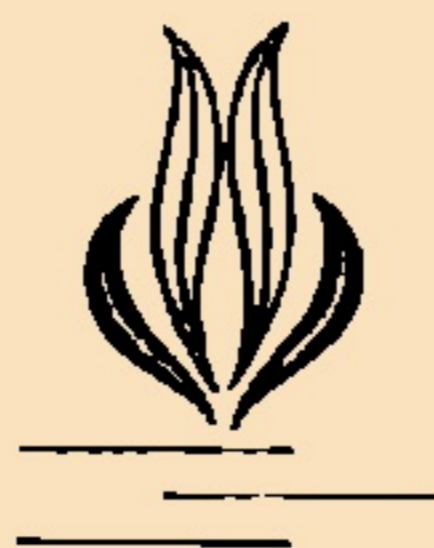
Василь по коліна до ями вступив
І мовив: „Спи, вірний мій брате!
Старий твій хазяїн тебе пережив,
І в час, як я буду вмірати,
То другому вже не тебе передам:
Він инший десь найде на страх ворогам.

„Та ось моя смерть! Ну, від цього-б навряд
Я скорої смерти діждав ся!“...
Тим часом з недобгнілків цензорський яд
Гарячим стовпом піднімав ся.
Мов пара отрутна штрикнув його в ніс,
І скрикнув Василь і захопив його біс.

В сьвітлиці цензурній коновки бряжчать
На тризні сумній Василевій;
Пан Ромер з Самійлом край столу сидять
І цідять із пляшки дешево.
Вони поминають завзятця свого
І як Українці жахались його.

1888 р.

Надруковано: »Червона квітка«, збірка віршів, Львів
1905, стор. 21—24.

ДВІ ПЛАНЕТІ.

Округ сонця шлях широкий
В неоміряних краях, —
Там планета лічить роки,
Оббігаючи той шлях.

Споконвіку і до віку
Ходить колом без кінця;
Шлях без міри, вік без ліку
Їй надано від Творця.

Скрізь на їй дива природи,
Скрізь усе життям кипить;
Звір тут кожної породи,
А людей і не злічить.

Той бажає світ зажерти
За-для себе одного;
Той працює й хоче вмерти
За-для народу свого.

Той життя своє складає,
Щоб науку збагатить,
Той у темряві конає
І живе, щоб їсти й пить.

І живуть і умірають,
Рвуть ся все вперед іти;
Прийде час — і доблукають
До останньої мети...

У високости безмірній
Є планета ще одна,
І біжить — товариш бідний —
Округ першої вона.

Безвоздушна і безводна
Та планета і німа,
І без снігу там холодна
Обгорнула все зима.

Ні людей там, ні рослини,
Ані звірів, ні пташок,
Лиш високі гори з глини,
Та каміння, та пісок.

І нема, нема спокою
Для космічного мерця,
Вічно стежкою одною
Йде він колом без кінця.

Так то мертвою марою
Місяць круг землі іде,
І віщує нам собою
Той кінець, що землю жде.

Так усе колись минеть ся,
Все, що вдіє людський дух;
Неодмінним зістаєть ся
Лиш невпинний, вічний рух.

1888 р.

Друковано: »Зь поезій В. С--а«, Київ 1890, стор.
24—26.

ГЕРОСТРАТ.

Монольоґ у трьох сценах. Дієть ся в Ефезі в 356 році
до Р. Х. Дієва особа — Герострат.

I.

Як тихо ніч чудове покривало
Розкинула над сонною землею !
Ніде ні гуку ; все кругом поснуло,
І тільки зорі високо тремтять,
Розсипавшись по дивній ризі неба,
Та дивлють ся з гори на землю, наче
Очей тих невсипущих міріяди.
О зорі — очи ! я при сянні вашім
Не раз блукав самотний у ночі
І вдвох із смутним серцем вів розмову.
Я в вас питав ся, невсипущі очи,
Питав ся сто разів, щоб одповіли
На запитання тяжкої мої,
На котрі наше все знаття земнеє
Не мало сили одповідати.
І ви так саме лагідним промінням
Сьвітили, ви тремтіли в високости,
Чудовні очи, в котрих одбивалась
Одвічннн, невмируща, вища думка...
І думка та мені не одкривалась,
І ви дивившись таїну ховали...
О, хто-ж, о що-ж мені промовить слово ?
О, земле пишная, тебе питаю !
О, небо, злотом затканий блаките,
До тебе я звертаю ся з питанням !
О, все створіннн дивнеє, безкрає !
Скажіть мені, на віщо ви безсмертні,
На віщо вам кінця нема й почину, —
Вам, що душі не маєте, ні думки ;
А я, між вас розумная істота,
Я мушу вмерти, за хвилину зникнуть ;

Я, що можу вас розумом дознати,
Котрий даю вам мення і названня
І розрізняю в вас добро і зло, —
Я мушу вмерти, і той самий час,
Що я ділю на роки, дні й години,
Мене в ніщо поверне... Горе, горе !...
Але-ж душа моя бажає жити,
Але я хочу чути й знать до віку,
Дивитись на отсю красу створіння,
Втішатись радістю правдивих діл,
Боліти й мучитись, неправду зрячи !
І все те довго, довго, віковічно...
Та ні, дарма бажання, — за хвилину
Увірветь ся життя коротка нитка,
І за хвилину вже мене не стане :
Нема очей, що бачити хотіли,
Немає розуму, що знання прагнув,
Немає навіть самого бажання...
Кінець... Ніщо... Ніщо, тай годі. Так !...
Але як так, на що було родитись ?
На віщо се життя тоді здало ся ?
Коли не вічність, то не все одно —
Хиба, що рік, що десять, що нічого ?
О Мойра, Мойра ! люта, невблагана !
Замість безсмерття людям ти дала
Даремнеє бажання, а надію
Лишила тим, хто розумом дитина.
О, відбери-ж од мене розум мій,
Дай вірити тому, що бути не може :
Я без сієї віри не можу
Щасливим бути в цім житті злиденним !

II.

Нащо здалось мені моє життя ?
Хиба на те, щоб дождати смерти,
Та долю дякувать за кожний день,
Що з ряду довгого віків одвічних

Вона мені зхотіла відступити ?...
Але на віщо сей нікчемний жарт ?
Хиба не краще так сказати долі :
„Візьми твій дар нікчемний, — осьде він ;
Не хочу я твоєї милостині !“
Сказати, — так сказати зміг би я,
Але де сила, щоб оте справдити ?
Хиба зробив би я не навпаки,
Коли-б прийшов час страшного сконання,
Хиба-б я не сказав : „О, подожди,
Моя ти смерте, дай іще пожити
Хоч рік один, хоч день, хоча хвилину !“...
Ні, не тому життя свого рішатись,
Хто тільки вічністю задовольнить ся.
О, що-ж робити, щоб і смерть саму
Перемогти і долю одурити ?
Невже немає способу такого ?
Ні... Кожний уміра і ряд віків
Його без жалю забуттям покриє...
О, що кажу я ? що кажу ? Хиба-ж
Усіх покрило забуття собою ?
Хиба таких на світі не було,
Що їх імя віки переживає ?
О, Ахіллесе ! Гекторе ! Патрокле !
О, тіни велетнів славетних наших !
О, славнії творці, поети вмерлі !
Немає вас, а слава ваших діл
Пережива людської покоління
І ймення ваші в пам'яті людей
Зістануть ся на віки незатерті,
А будуть завш поверх усіх імен.
Так масло чистеє в воді не тоне,
Хоча-б налив на його ціле море :
Воно зпливе на-верх так само чисте ;
Так сонця ясного не скривють хмари,
Нехай зберуть ся скрізь на цілім небі :
Розійдуть ся вони, — і знов, як перше,
Воно засяє світлом променистим.

О, велетні-герої ! вас згадавши,
Я душу смутную свою розважив.
Так, значить, можна смерть перехитрити,
І хоч не жити справді на землі,
Та все-ж себе частину тут покинуть
І частку ту, імя, зробить безсмертним.
Нехай же приклад ваших славних діл
Навчить мене й моє імя прославить,
Щоб, переживши самогó себе,
Зістав ся я на віки в згадці люду.
О, я зроблю велике щось таке,
Що буде більше над діла героїв,
І піднесуть високо всі віки
Над всі імена імя Герострата !...

III.

Нї, не мені творить діла славетні
І не мені прославити себе...
Чи єсть нещастя більше, як бажати
Вчинити щось велике й не змогти
Найменшого вчинити діла навіть ? !
Недавно ще я думав, що зможу
Великим ділом здивувати землю,
І вже тепер напевно я дізнавсь,
Що не зможу я вдїяти нічого,
Що вдав ся я невдатний ні до чого.
Був час — я думав, що військова слава
У бої з ворогом мене покриє.
І що-ж ? — У першій бійці з ворогами
Я втік, перелякав ся смерти: так
Нїкчемний раб од батога тікає.
Я побояв ся, що сконаю нагло,
Не вдїявши великого заміру,
І невимовний жах понїс мене
Від бою страшного геть-геть далеко,
І вже не скоро я опамятав ся.

Я кляв себе, я з себе глузував,
Я сам себе соромив ся, та діла
Не можна вже було вернути. Потім
Я думав ще поезії віддатись;
Але з моєї першої поеми
Усі сьміялись тільки: скоро й сам
Побачив я, що я й на те не вдатний.
За все друге я навіть і не брав ся:
Я знав кінець, іще й не починавши...
І от тепер до першого страху
Перед нікчемністю й небуттям вічним
Ще долучила ся жадоба помсти.
Кому — не знаю: не богам Олимпа,
Бо їм не вірю я; не другим людям,
Бо знаю я, що не повинні люде; —
Але жадоба невгамовна помсти
За власную нікчемність, як огонь
Пече мене і не дає спокою.
А першеє жадання діл великих
Не згасло теж і груди розпалляє...
О, що-ж зроблю я? що зроблю тепер
Я, що нічого не можу зробити?
Чи я зтерплю, щоб вічність тим досталась,
Хто навіть і не думає про неї,
Хто може й се життя вважає довгим?
Ха! ха!... тим навіть, хто не жив ніколи,
Дістанеть ся хвала людська на віки.
Безсмертні, бач! Кроніон! Гера! Феб!
І Артеміда! — всі вони безсмертні,
Хоч не були зовсім, а Герострат,
Котрий не важить їх усіх ні за що,
Той — ефемерная істота. Навіть
Сей храм, сей сьвідок заблуду людського,
Бездушная будова, що звели
Такі-ж, як я, створіння ефемерні,
І той переживе віків багато,
Стоятиме й тоді, коли мої
Кістки потліють і імя погине...

О, страшно як! мішаєть ся мій розум...
Невже нічого я?...

Знайшов! знайшов!

Не ділом хвальним я себе прославлю:
Нехай страшне, нечуване злочинство
Імя моє вікам перенесе;
Нехай усяк, здригнувши ся від жаху,
Страшне імя промовить: Герострат!
Нехай діди, розказуючи внукам
Про вчинок мій, їм скажуть: се зробив
Безумець Герострат...

Але до діла!

Сей храм, що будував ся стільки років,
На котрий стільки сил зложили люде,
І часу стратили, і скарбів всяких,
Котрий стоїть окрасою землі
І славою безсмертною богині,
Сей пишний храм, сю сьвятощ для народів
Зруйную зараз я в одну годину.
Всі сплять кругом. Ніхто не перешкодить
Я зараз же...

(Біжить до храму і висікає вогонь).

Огонь, ось хто pomoже
Мені моє вчинити діло. Ну-ж,
Пали мерщій сю гордую будівлю;
Нехай вона скалками розлетить ся
Й розсиплеть ся. Руїною страшною
Своє імя спасу я від руїни.

(Підпадає храм).

Готове вже. Тепер ніхто не зможе
Мого страшного діла зупинити.
Горить! горить! О, як загоготіло!
Ха! ха! ха! ха! Безсмертна Артемідо!
Рятуй свій храм. Чого-ж ти не рятуєш?
Адже безсмертна ти, адже могуча,
А Герострат нікчемнеє створіння.
Ха! ха!.. як легко я твою величність

Нікчемністю своєю переміг!
Ага! шкварчить! ха! ха! ха! ха! Нехай!
Нехай ще краще розгорить ся. Потім,
Коли тут камня цілого не стане,
Піду я й об'явлю своє імя.
Ха! ха! ха! ха! чому раніш не знав я,
Що легко так безсмертним можна стати?
Тепер безсилий час мого імя
Не зможе зтерти з пам'яті людської,
І скрізь, де знатимуть діла героїв,
Згадають теж безумця Герострата.

(У храмі починаєть ся галас і біганина. Гасять огонь).

Що, гасите? ні, пізно, пізно вже:
Не загасити вам моєї слави!
Вона безсмертна! чуєте? — безсмертна!...

1888 р. 9 липня.

Друковано: »Зь поезій В. С—а«, Київ, 1890, стор.
3—11; »Викъ«, т. I, Київ, 1902, стор 416—422; окремо
в бібліотеці »Сьвітова поезія«, Львів, 1895.

НЕПЕВНІСТЬ.

Як би знаття, що треба жить
І сподіватись і бажати,
То жив би так, щоб кожну мить
Для ціли одної віддати,
Щоб і хвилини не згубить, —
Як би знаття, що треба жить!

Як би знаття, що все дарма,
Що в руху вічному створіння
Мети ніякої нема, —
На віщо радощі й боління,

На віщо нам і жизнь сама, —
Як би знаття, що все дарма!

1888 р.

Друковано: »Зоря«, 1890, ст. 25; »Зъ поезій В. С—а«, Київ, 1890, стор. 30; »Викъ«, т. I, Київ, 1902, стор. 428; »Акорди«, Львів, 1903, ст. 177; »Розвага«, Київ, 1905, ст. 213.

СОБАКИ.

»Съ означенаго числа вступаєть въ силу постановленіє думы. Всѣ собаки безъ намордника будутъ признаваемы бродячими и подлежатъ уничтоженію«.

З київських газет.

Що за славний день сьогодні,
Що за радість для народу, —
У собак кусливих міських
Вже відібрано свободу.

А котра й на волі ходить,
То намордник має кожна,
Так що може тільки гавкати,
А кусатись їй не можна.

Тим то я такий веселий
І без палиці хожаю,
Бо мої литки й одежа
Будуть цілі, добре знаю.

Але що се? Милий Боже!
Йде Новицький*) тротуаром,
А там далі суне Ромер...
Лихо! згину я задаром!

*) Новицький — київський жандармський генерал;
Ромер — цензор.

Без намордників чвалають,
І до мене. Я з дороги,
„Отченаш“ читаю нишком
Та мерщій од їх у ночі!

Як одбіг од їх далеко,
Став тоді я міркувати:
Як то шкода, що не можна
Постановам віри няти!

Пишуть, пишуть постанови,
Певно є для них і книга,
А далеко безпечніше,
Як людина швидко біга!

1888 р.

Надруковано: »Правда«, XIV, т. I, 1888, ст. 121—122;
»Червона квітка«, збірка віршів, Львів, 1905, ст. 25—26.

ВЕСЕЛКА.

Гарна, розцвітлена пишно веселка пів неба підперла,
В воду прозору річки спустивши кінці кольористі.
Люба веселко! яка ти хороша! ти — символ надії,
Гляну на тебе і згадую давнюю першу веселку,
Котру поставив Господь, як сказав, що не буде потопу.
Люба веселочко! будь ти й мені за ознаку надії,
Що не потоне народ наш без сліду в народностях
[инших,
Що до скарбниці, до вічного поступу інших народів
Він хоч убогую лепту вдовиці успіє вложити.

Гарна веселка стоїть і стоїть і потроху зникає,
Ось і зовсім вона зникла, лиш хмара в тім місці синіє.
В серці-ж надія не хоче загинуть і жити ме вічно,
Бо та надія сьвята, бо тая надія безсмертна.

Надруковано: »Зерна«, Чернівці, 1888 ст. 42.

ПРИВІТ БУКОВИНІ.

Привіт тобі, зелена Буковино,
Твоїм хорошим горам і гаям;
Твоїм одважним, дорогим синам!
Привіт тобі, вродлива країно!

Привіт тобі! Нехай твоїм хатам
Засяє сонце; щасная година
Нехай окриє їх, і в вік єдина
Лиш істина нехай панує там.

Нехай в борні за поступ, за свободу
Любов твоїх синів тебе веде,
Вона зламає всяку перешкоду.

І світло те, що блима де-не-де,
Освітить правий шлях твого народу,
А темрява на віки пропаде.

Надруковано: »Зерна«, Чернівці, 1888, ст. 3.

ПАТРІОТА ІВАН.

Що за славний патріота
Наш Іван, як би хто знав!
Тільки що роззявить рота,
Про народ уже й почав;
А казати промову стане,
То й не жди, щоб був кінець.
Патріоте наш Іване!
Ти, їй Богу, молодець!

В його дух зовсім народний:
Не пізніш, як за сім рік
Стане він (хоч благородний)
Говорити як мужик;

Ще й книжки писати стане
Про народ наш Іванець.
Патріоте наш Іване!
Ти, їй-Богу, молодець!

Він читав книжок багато,
Зможе дещо й цитувать;
В голові його напхато
Стільки, що й не розібрать.
Стріне трудність — тільки гляне,
Вже й знайшов їй рішенець.
Патріоте наш Іване!
Ти, їй-Богу, молодець!

Убрання на ньому гарне.
Він естетик. Ні одно
Слово з уст його вульгарне
Не злітало вже давно.
А на балі... Серце вяне,
Як він піде у танець.
Патріоте наш Іване!
Ти, їй-Богу, молодець!

Працю він шанує дуже.
„В праці все, мовляв, лежить“.
Тих, хто батьківщині служе,
Радий скрізь він похвалить.
Він і сам колись пристане
До роботи... в гаманець.
Патріоте наш Іване!
Ти, їй-Богу, молодець!

1888 р.

Друковано: »Зъ поезій В. С—а«, Київ, 1890, ст.
39—40; »Викъ«, т. I, Київ, 1902, ст. 438; »Досвітні Огни«,
Київ, 1906, ст. 371—372.

* *
*

Її в дорогу виряжали
Сестриці, побдрузи й брати ;
Всього найкращого бажали,
Скоріш вернути ся казали
З не дуже довгої путі.

І не було плачу й ридання,
Коли сказали : „Ну, — пора!“
На віщо? швидко час стрівання,
Прибуде знову їх кохання,
Знов буде — побдруга й сестра.

Один там був : у його груди
Плачем сповняли ся тяжким,
І думав він : „Вона прибуде,
Але мені нічим не буде,
Як не була раніш нічим“.

Та він не плакав, хоч блищала
Сльоза невдержана з-під вій,
Бо... чим вона для його стала,
Вона зовсім того не знала,
А він не сьмів сказати їй.

Друковано : »Зъ поезій В. С—а«, Київ, 1890, ст. 31;
»Викъ«, т. I, Київ, 1902, ст. 430.

ПРИГОДА.

Я над берегом пишним Дніпровим
Під кущами самотний сидів,
І в моїм гаманці шагреновим
Було цілих п'ятнацять рублів.

Я сидів і дивився на воду
І про речі поважні гадав;
Про призначення людського роду,
Про значіння моральних об'яв.

Я казав: „Безперечно, людина
Є вінець для створіння всього;
О, яка чудова картина
Його розум, моральність його!“

І я став на сю тему гадати,
І не міг я втриматись од сліз,
І щоб хустку до носа дістати,
Я в кишеню рукою поліз.

Але... гвалт! де-ж гаман мій подівся?!
І я сльози ще дужче пустив,
Головою на руки схилив ся
І засмучений так говорив:

„Хоч людина *chef d'oeuvre* у природи,
А злодюга — створіння вінець,
Але... нащо-ж робить такі шкоди,
І на віщо тягти гаманець?!“...

1888 р.

Друковано: »Зъ поезій В. С—а«, Київ, 1890, ст.
37—38; »Викъ«, т. I, Київ, 1902, ст. 438; »Розвага«, Київ,
1905, ст. 500; »Досвятни Огни«, Київ, 1906, ст. 399.

П Т А Ш К И.

(З Беранже).

Зима. Сумнійшають хатини ;
Поля замерли в тихім сні ;
Пташки в далекій країні
Несуть кохання і пісні.
Та де-б вони гніздо не звїли,
Все будуть край наш памятать :
Пташки, що в вирій одлетїли,
З весною знову прилетять.

Їх виганяє доля з хати.
І нам сумнійш стає, ніж їм :
Тепер ніхто нас утїшати
Не буде співом чарівним.
Летїть же ви в країні милі
Щасливим людям щебетать !
Пташки, що в вирій одлетїли,
З весною знову прилетять.

Немов пташки до гнізд прикуті,
Ми задримо легким пташкам.
Негодонька, морози люті
З півночи йдуть на горе нам.
О, чом же ми не маєм сили
Летїти, зиму переждать ?...
Пташки, що в вирій одлетїли,
З весною знову прилетять.

Вони нас бідних ізгадають,
І тільки вернеть ся теплб,
Старого дуба відшукають,
Де їх гніздо торїк було.
Щоб знали ниви почорнїлі,
Що прийдуть днї щасливі впять :

Пташки, що в вирій одлетіли,
З весною знову прилетять.

Друковано: »Зоря«, 1888, стор. 152; »Зь поезій В.
С—а«, Київ, 1890, ст 32—33; »Досвітня Огни«, Київ,
1906, ст. 189—190.

У СУМНИЙ ЧАС...

Як часто в час сумний, коли душа зболіла
В давніну думкою літа,
Вбачаєть ся мені стражденна постать мила —
То постать любая Христа.

Ось, бачу, висить той, хто душу 'ддав за брата,
Хто в серці мав одну любов,
Осьміяний всіма, замучений від ката,
Із ран біжить сьвятая кров.

А ті, що він навчав, і котрі ним спасались,
Ті вірні всі ученики
У найлютіший час від страху поховались,
Або стоять віддалеки.

І з реготом народ перед хрестом гукає
(Ще мало муки ворогам !):
»Так ось він — той пророк, що всіх було спасає ?
А ну тепер спаси ся сам !«...

І знов я згадую тебе, Вкраїно-Мати,
Твою біду, твій вид сумний ;
Округ хреста твого, мій краю розіпятий,
Я чую регіт навісний...

1888 р.

Друковано : »Правда«, 1889, т. III, ст. 57.

З О Р І.

Давно колись, малим хлопцям,
Бувало, дивлячись на зорі,
Я часто, часто прагнув сам
Між їх поринути в просторі.

Я думав: Там щасливий край,
Там невідомі наші болі,
Туди летить у тихий рай
Душа намучена долі.

Там щастя вічне буде тим,
Кому втішатись тут не змога;
Там вічно янголам сьвятим
Одкритий вид таємний Бога.

Так думав я давно колись,
Так зорі тішили дитину,
Тепер же мрії розійшлись,
І бачу другу я картину.

Я бачу в зорях тих ясних
Великі сонця незчисленні,
І на планетах округ них
Істоти нудять ся стражденні.

Такі-ж їх душі як у нас,
Так само прагнуть щастя й знання,
І плачуть на прожитий час
За невдовóлені бажання.

І бють ся й гинуть у борні,
І зневажають бідних дуки...
І там веселії пісні
Втонули в диких криках муки.

І скільки їх, з країв біди
Рвучись у рай з плачем гарячим,

Свої надії шлють туди,
Де ми горюємо та плачем !

1889 р. січень.

Друковано: »Зоря«, 1890, ст. 4; »Зъ поезій В. С—а«,
Київ, 1890, ст. 22—23.

ПАТРІОТИ.

Два хлопці укупі стояли,
А третій дививсь оддалі,
Як ті гаряче розмовляли
Про долю своєї землі.

Один у широкій промові
Народні права боронив ;
Він докази всі наукові
По пунктах як слід розложив.

Народню окремність природи
І склад особливий думок,
І давність своєї культури,
Довів він усе те з книжок.

А другий про теє доводив,
Як дійде народ своїх прав,
І в поступі інших народів
Він місце йому показав.

Так двоє вели язиками
Роботу для краю свого,
Гукали й махали руками,
Де річ вимагала того.

А третій не мовив нічого ;
Він мовити красно не міг,
Але задля діла сьвятого
І жив він і в землю-б поліг.

Ті двоє з балачки втомившись,
Веселі собі розійшлись,
А третій стояв зажурившись,
І наче дивив ся кудись.

Але він не тую картину
Вбачав, що круг його була:
Він бачив душею Україну
І все, що вона добула.

Вбачались йому патріоти
Із купою слів голосних,
А поруч мільйони голоти,
І темність і вбожество їх.

Марець 1889.

ВЖЕ ГОДІ ПЛАКАТИ!...

Вже годі плакати! Нехай із уст смутних
Не йде в нас слово без надії,
Нехай душа болить і мліє з мук страшних,
Сльоза-ж не скотить ся на вії!

Сьвятиня та сльоза... Її не будем лить
На очах тих, що нас катують.
Вони-б ще збільшили той біль, що в нас болить, —
А з наших сліз вони глузують.

Не будемо давать ми виразу чуттям,
Що так з душі на волю рвуть ся.
Нехай задавлені вони зміцнять ся там
І в праву ненависть складуть ся.

Огида до неправд, насильства, кривди й зла
Огнем у грудях заіскрить ся,
І мова, що в катів під вертлягом була,
Міцною зробить ся як криця.

Не очі повні сліз тоді покажем ми,
Не пісню зложимо журливу.
Ні!.. Гордо станем ми перед всіма людьми
З грозою праведного гніву.

Кохання істини на шлях нас наведе,
Натхнення дасть і сили слову,
І наш гарячий ямб грімницею впаде
На кривди гідкую будову.

29 квітня 1889 р.

ТАК СЬМІЙТЕ СЯ!...

I.

О, де набрати слів? де виразів найти
Для мук, що душу всю шматують,
Коли я подивлюсь, як лютії кати
У нашій хаті бенкетують?
Що-дня те бачити! І очі ще мої
Не вийшли разом із сльозами?
І не згоріли ще від сорому в огні
Уста, закуті кайданами?
Який же сором нам! Так сьмійте ся-ж із нас
Ви, горді волею народи:
Се перед вами ті, що в божевільний час
Самі відкинулись свободи.

1889 р.

Друковано: »Правда«, 1889, т. III., ст. 128; Червона
квітка«, Львів, 1905, ст. 4.

II.

Так, сьмійте ся тепер! Але вже близько дні,
Що оживе наш люд забутий,
І ті, що слухають од нас самі пісні,
Почують голос ще нечутий.

І правди сьвіт ясний, якого не було,
Здивована земля побачить,
І сьвітом тим новім гнобителям за зло
Народ великий наш оддячить.

1889 р.

Друковано: »Правда«, 1889, т. III, ст. 128; »Червона квітка«, Львів, 1906, ст. 4—5.

НЕ БУДЕМО МИ ЙТИ...

Не будемо ми йти на ворога свого,
Щоб з ним кривавим боєм битись.
Ми знаєм не на те про варварство його,
Щоб дикости від його вчитись.

Хай ніж і кайдани зістануть ся тому,
Хто іншого не має права;
Для нас же, щоб розбить страшну свою тюрму,
Дісталась праця не кривава.

Нена́видим ми зло, проти його стоять
По всякий час душа готова;
Але на згин йому не будемо вживать
Ми зброї іншої — пріч слова.

Ми тим побем його, що чесні почуття
У всі серця вкладати будем,
Що скрізь понесемб правдивее знаття
І в головах думки розбудим.

І прийде час, коли між усіма людьми
Ідею любо привітають.
Нехай тоді встають усі раби пільми —
Вони її не подолають.

1 мая 1889 р.

ВЕСНЯНА ЕЛЕГІЯ.

Ще раз весна,
Все таж ясна
І пишна знов до нас прийшла,
І сонце сьвіт
Нам шле в привіт, —
Природа знову ожила !...
В порі такій
В душі моїй
Якесь чудне чуття встає :
Таким чуттям
Імя не дам,
Не розберу я, що в них є.
Тут море дум,
Утіха й сум
І наче жаль стає чогось...
Чого-ж таке
Чуття тяжке
Мені до втіхи додалось ?...

О знаю я,
Чого моя
Душа смуткує і болить,
Яка печаль
І що за жаль
Їй радість хоче затруїть...
Того вона
Болить, що зна́
Непевність радощів своїх,
Що час мине
І поглине́
Самую змогу бачить їх.
В природі-ж сій,
По-вік живій,
Вона бажала-б вічно жить,

В красі її
Чуття свої
Хотіла-б вічно веселить.

Коли я вмру,
То в ту пору
Природі я себе віддам,
І тіло все
Перенесе
Вона у свій величній храм.
Ніщо ніде
Не пропаде:
Як їй, мені кінця нема;
В її красу
Я все внесу,
Що надала вона сама.
Без перепон
Її закон
До-віку буду я сповнять, —
Та я смутний,
Що в добі тій
Я вже не буду істнувать.

3 мая 1889 р.

Надруковано: »Правда«, Львів, 1890, стор. 49—50;
»Зъ поезій В. С-а«, Київ 1890, ст. 28—29.

ПОЕТОВИ.

Годі тобі малювати Дніпро, нарікати на долю,
Та про ті очі співають, що ти й не бачив нігде.
Краще людину змалюй, зазирни їй у душу душею,
Радість і смуток її в слові твоїм покажи.

1889 р.

Друковано: »Зъ поезій В. С—а«, Київ 1890, ст. 21.

СФЕР НЕБЕСНИХ МУЗИКА.

Сфер небесних музика повинна густо пречудовно, —
Тільки на лихо її слухати може не всяк.
Той, хто вітає душею в далеких краях між-планетних,
Чує величній акорд. Хай же він слуха його!
Ми-ж, що живем на планеті, повинні ми слухати
[вічно
Той диссонанс, що дає цар всіх істот — чоловік.

1889 р.

ПОКИ ДУШЕЮ.

Поки душею я не втонув іще
В Нірвану й тіло ще не розпало ся,
Я ще можу тебе, Україно,
Серцем кохати й тобі служити.

Я ще твоєю втіхою тїшу ся,
Я ще твоєю мукою страждаю,
Я ще можу в гарячих мріях
Благословляти тебе на щастя.

Але чому я цілої вічності
Не маю віком, смерти не знаючи —
Я вічність би віддав для тебе,
Рідний і вічно коханий краю.

Єсть вічність, кажуть, душі безсмертнії
Вмирать не можуть, ні руйнувати ся,
Але по смерті мусять жити,
Можуть дізнати блаженство райське.

Яке-ж блаженство, краю коханий мій,
Твоїм без тебе дітям зістало ся?
Чи може бути той щасливим,
Хто вже не бачить тебе й не чує?

І хто не може правду довічную,
Котру на небі прямо вбачає він,
Справдіти на землі коханий,
Ні помогти їй не може словом?

Нї... Нї! Не хочу щастя такого я!
Нехай із тілом гине й душа моя,
Коли тебе я не могтїму
Серцем кохати й тобі служити.

ОЛЬЗІ Е—ІЙ...

Сумуєш ти! Я теж сумую
І розумію я твій сум:
Я бачу душу молодую
З тривожним рбем чистих дум.

Я знаю, що то єсть бажання,
Котрих надія не згріва;
Я знаю те тяжке змагання,
Що в грудях марно зотліва.

Я знаю побриви гарячі
І любі мрії днів ясних;
Мені відомі й тайні плачі,
Що йдуть покутою за них.

Я знаю, як у безнадії
Холоне серце молоде,
І гаснуть очі молодії,
І вяне личенько бліде.

ПОСТУП.

(З ямбів Barbier).

На віщо придалісь, мій Боже, всі картини,
Що нам історія дає,
І досвід той тяжкий, що вічно для людини
З сумних пригод її встає?
Коли розпуста й зло так само будуть жити,
Як і в минулій віки,
Коли за всі часи чинити будуть діти
Все те, що діяли батьки?

Нещасні, навісні, ми голови квітчали
І сьвіт дивуючи радів,
Як ми в той літній день одразу всі співали
Свободі в честь величній спів.
Ми славили гуртом, у запалі сьвятому,
Її, як злото чистий вид ;
Не знали ми тоді, що буде нам потому
З тії богині стільки бід !
Ми сподівали ся небесного спокою,
Нам снила ся ясна блакить,
А хмари схóдились у нас над головою,
Щоб наше сьвято замутиць.
І от тепер ми знов, як за часів неслави,
Розпусту бачили гидку,
Мерзене зрадництво, кривавії забави
І дикую жагу скотськú.
І знову бачимо, що й предки наші зріли,
Як кровю плинули річки,
Як у ночі нераз нещасні неньки мліли,
Як сипались од куль шибкі,
Як з помсти дикої царя вбивали люде
І били ся в боях страшних, —
Палкий багнет жінкам проходив наскрізь груди,
Колов дітей на лоні їх !
І лютої доби злочинства всі колишні
За наших повстають годин,
І вже не певні ми, що сьвіт в ході одвічній
Вперед пройшов хоч крок один !

СОНЕТИ.

I.

Я не Петрарка — ти-ж нова Ляура.
Ти може краща, ніж вона була,
Ти грації сама ще додала
До чарів, що дала тобі натура.

Куди-б ти тільки в хату не ввійшла,
Зникає всім із чола тїнь похмура,
Яснішає душа смутна й понура,
Йде геть журба, що душу облягла.

Так сонце після хмарної години
Коли на землю кине промінь свій, —
Радіють люде й звірі, а рослини
З'являють ся в барвистости новій.
Моє ти сонце! Як і в сі хвилини,
Сьвіти повік мені в путі моїй.

II.

Коли-б твоєї вроди не хвалила
Моя невдатна Муза, то з того
Для образу чудовного твого
Моя недбалість слави-б не зменшила.

Нехай би навіть людськість оніміла
І слова не могла сказать свого,
Твого імя доволі одногó,
Що-б зараз же тебе пізнав люд! Мила

І гарна ти, що й кращої нема,
І між людьми ласкавіша всіма.
Нехай же буду я твоїм поетом:

Я з Музою зберем ми сили всі
І впевним люд ми лагідним сонетом,
Що вмієм віддавати честь красі!

СВЯТИЙ ВЕЧІР.

Свято веселеє нас привітало,
Свято найбільш укохане в народі,
Будьмо-ж веселі, журити ся годі,
На бік лихеє, кого що спіткало, —
В Святий вечір.

Будьмо веселі, всі клопоти киньмо,
Хто ма кохання, втішаймось коханням,
Даймо в нас волю всім добрим бажанням,
І без злобі проти вóрогів стріньмо —
В Святий вечір.

Стріньмо, як дітям народу годить ся:
Серцем отвертим і чулости повним;
І цілий край свій любовю ми сповним
І в злих серцях та любов заіскрить ся —
В Святий вечір.

Хто з нас був добрий, добрійший ще буде,
Хто неприязний, щоб добрости вчив ся;
Не забуваймо: в сей день народив ся
Той, хто кохання приніс на всі люди —
В Святий вечір.

Нумо-ж, зберімось у купу тіснійше,
Кожна родина, як звичай навчає,
А в кого зовсім родини немає,
Друга хай знайде, а смутком не дише —
В Святий вечір.

Тільки такий недошкребок культури,
Що до народа кохання не має,
Що його звичаї всі зневажає,
Той нехай буде смутний і похмурий —
В Святий вечір.

Київ, д. 24 грудня 1889 р.

Друковано: »Правда«, Львів 1890, т. II, стор. 54—55.

26 ЛЮТОГО.

Є в році день один — його сьвяткуєм ми,
Зібравши ся в братерські кола,
Щоб промінь ще додати у лютий час пільми
Поетови до ореола.
І скрізь, де ще живуть України сини,
Незраднії народу діти,
Те сьвято справити зіходять ся вони,
Щоб разом плакати й радїти.
І смуток свій несуть за скривджених людей,
І віру в кращий час приносять,
І з стогоном тяжким з намучених грудей
У Бога правих правди просять.
І пісня голосна, як наш народ смутна
Гуде в мельодїї чудовній :
У тонах жалібних розказує вона
Про наші болї невимовні.
А там промова знов у пишній похвалї
Тараса гучно прославляє ;
І чуєть ся тоді, що знов він на землі
І тихим словом промовляє :
„Менї однаково, що бучно так менї
Ви спомин правите що року ;
Менї однаково, що в честь мою пісні
Складаєте в хвалу високу ;
Однаковісінько було-б менї й тоді,
Як би були мене й забули, —
Але я радий тим, що й у такій бідї
Ви ще душею не поснули.
Я радий тим, що в вас любов пережила
Часи страшної безнадїї ;
Нехай же буде й вам за те моя хвала,
Що в вас живі чуття сьвятїї.
О, бережіть її, ту чистую любов
До обездоленого люду !

Я задля його жив і кайдани знайшов,
Його й на небі не забуду.
Любіть же ви його, працюйте, бороніть
Від темряви, що душу вяже.
Довічная любов — то мій вам заповіт,
А та любов вам шлях покаже“.

26 січня 1890 р.

Друковано: »Правда«, 1890, т. II, ст. 129 — 130.

О Р Е Л.

Широким помáхом крил дужих своїх
Висóко підніс ся орел сизокрилий,
Все вище та вище до хмар золотих,
Та й хмари високі його не спинили.

Злетів він над хмари й гукнув відтіля:
„Гей, хто ще зо мною? до сонця полинем!“
Та поклик могутній хоч чула земля, —
Ніхто не озвав ся за кликом орлиним.

А сам він ще вище тоді полетів,
Аж поки зовсім од землі заховав ся;
Він дихав повітрям надхмарних країв,
На сонце дивив ся і в сьвітлі купав ся.

І рвав ся ще вище, але вже не міг:
Не стало ні сили, ні крилам підпори,
І смуток великий орел переміг,
І тихо спустивсь на високії гори.

Тоді зрозумів він, що син він землі,
Що буде на віки до неї прикутий;
Але його небо манило здалі,
І вічно про його не міг він забути.

І в час, як нудьга обгортала його,
Як гидко ставало на землю дивитись,
Літав він за хмари до сонця свого,
Щоб ясным промінням на волі напитись.

А втомлений — знову на землю сїдав,
На гору високу край темної кручі,
І другим створінням земним повідав
Про небо, про сонце, про зорі блискучі.

29 марта, 1890.

Друковано: »Зоря«, 1890, ст. 150; »Дзвінок«, Львів, 1899, ст. 32; »Вякъ«, т. I, Київ, 1902, ст. 423; »Хвиля за хвилею« (альманах), Чернігів, 1900, ст. 2—3; »Розвага« (декламатор), Київ, 1905, ст. 172—173, у другім виданю з 1906 р. ст. 194; »Досвітні огни«, Київ, 1906, ст. 56—57.

З БАЙРОНА.

Мій дух, як річ. О, грай скорійш:
Я ще вчуваю арфи глас.
Нехай воркує жалібнійш,
І тішить слух в останній час.
Як ще надія в серці спить,
Її розбудить любий спів,
Як є сльоза — вона збіжить
Поки мій мозок не згорів.
Але суворо й смутно грай,
Додай жалю в свій перший звук.
Молю тебе, заплакать дай,
Бо розпадеться ся серце з мук.
Воно в собі терпить давно,
Вже в йому в-щертъ тяжких образ;
Як не поможе спів, воно
Від мук страшних порветь ся враз.

Друковано »Зоря«, 1890, ст. 371.

НЕВЖЕ ДЛЯ НАС.

Невже для нас одних минають дурно роки,
Як перейшли вже сотні літ ?
Невже не кинем ми й тепер свій сон глибокий,
Коли вже всі вітають сьвіт ?
Коли добро життя спізнали й полюбили
Найменші людности землі,
Коли вже всі, хто міг, на працю поспішили —
Робити на своїй рілі ?
А ми ще все спимо і міцно так нам спить ся...
Чи шкода нам себе будить ?
Чи досить нам того, як часом нам приснить ся,
Що в нас іще життя тремтить ?
Чи як гукнем крізь сон, що ми ще не померли,
То тим себе ми спасемо ?
Чи може нам тепер, як нас кругом обдерли,
Спасіння з'явить ся само ?
Нещасний краю мій ! Ти як мала дитина,
Що, сївши в човен без весла,
Дрімає без страху ; аж ось пройшла хвилина,
І хвиля човен понесла.
І він пливе, пливе ; веселим роєм мрії
Перед дитиною блищать, —
А нижче ждуть її пороги кам'яні,
Що в шмаття човен потрощать.

21 вересня 1890 р.

Друковано : »Правда«, 1890, т. III, ст. 202—203.

ВОЗСОЄДИНЄННИЙ ГАЛІЧАНІН.

(Промова).

Поважний зборе! хочу я
Вам розказать душі для втіхи,
Які Галічина моя
Зробила в рускості успіхи.
Я дуже-б легко вам довів,
Що ви тепер як Бог для неї.
Ах дайте, дайте сто рублів
Слузі всерусскої ідеї!

Наш Галич прагне вже давно
До матінки прийти в обійми.
Він зна, що захід — то багно,
І він осьвіту східну прийме.
То певно так. Без зайвих слів —
У вас учені — Прометеї.
Ах дайте, дайте сто рублів
Слузі всерусскої ідеї!

Письменство ваше — то для ран
Бальзам духовний. Всяк те знає.
Як жаль, що з твёрдих Галичан
Ніхто нічого не читає!
Але пошліть їм з пять томів
Хераскової епопеї*)...
Ах дайте, дайте сто рублів
Слузі всерусскої ідеї!

Хоча тепер в краю моїм
Ще всі Русинами лишились,
Але вже стидно їм самим,
Що не в Москві вони родились.

*) Поет московський Херасков написав твір «Россіяда», в котрій прославляє лютого царя Івана Грізного великим царем.

Повірте, що вони батьків
Соромлять ся з біди тієї.
Ах, дайте, дайте сто рублів
Слузі всерусскої ідеї !

У нас ще мова рідна є,
Але я вияснив докладно
Перекона́ння те своє,
Що в їй двох слів не скажеш складно,
Що то єсть мова пастухів,
А не суспільности всієї...
Ах, дайте, дайте сто рублів
Слузі всерусскої ідеї.

У нас Шевченко єсть, я чув,
Але про його вже ні слова,
Який би гарний він не був,
Не більший він від Хомякова ;
Хоч я того й не зрозумів,
Дарма : voluntas fiat Dei !
Ах, дайте, дайте сто рублів
Слузі всерусскої ідеї !

Над нашим краєм за наш край
Ми помстимось, ви так і знайте.
Хоч против нас усі, — нехай,
Нехай працюють, не вважайте.
Ось я до вас себе привів,
Другі-ж усі — то все пігмеї !
Ах, дайте, дайте сто рублів
Слузі всерусскої ідеї !!

26 лютого, 1890.

Друковано: »Правда«, т. III, 1890, ст. 205; »Руслан«,
ч. 203, річник VIII, ст. 3.

ІДЕАЛЬНИЙ ПУБЛІЦИСТ.

Він пише сьміливо, не боячись нікого —
Слабого
Усе, що вказує йому його натура
Й цензура.
Він може написати філіппіку завзяту
За плату ;
Він скаже, що згола порядки всі лихі —
Чужії,
Що стогне ввесь народ, тяжким забитий горем —
За морем.
Він біди згадує країв усіх нещасних
Крім власних.
Він пише, як зробить, щоб став багатшим кожний
Вельможний.
Він хоче, щоб народ із малку міг навчатись —
Вклонятись.
Він прагне, щоб і пан придбав потрібні знання —
Збирання.
Не вміє він брехати і дурно гроші дерти
По смерті.

Надруковано: »Зоря«, 1891, стор. 32; »Розвага«,
Київ, 1905, ст. 463; »Досвітні Огни«, Київ, 1906, ст. 394.

ТВЕРДИЙ РУСИН.

Не говоріть, що я твердий ;
То тільки ваша побрехенька,
Хоч русскій дух в мені міцний,
Але душа моя мякенька.

Вона вбачає всю красу
І злота й папірѳк барвистих,
Я їм, як тим богам несу
Ввесь скарб думок моїх огнистих.

Ах ! папірки... бувá засну —
Їх купка зараз снить ся стане,
Коли-ж одержу хоч одну,
Моя душа як віск розтане.

Тоді я смирний, мов ягня,
Тоді беріть мене за чуба.
О ! мабуть небо — не земля
Тебе нам шле, папірко люба !

Друковано : »Правда«, 1891, т. I, ст. 43.

ДУМКА.

(На смерть Трохима Зінківського).

О бідний, бідний, краю мій !
Як мало маєш ти надій ;
Але й вони одна по одній — все зникають.
Твої найкращі сини
Або живуть для чужини,
Або, як вірні, то не живши помірають.

Нема добра з дітей твоїх :
Дарма благі заміри їх,
Бо наче фатум злий нависнув над тобою,
І тих, хто вірним був би в вік,
Він, наче загодя прирік
На скору смерть без боротьби, без бою,
Що-б не лишив ся ні один
Хто-б захотів твоїх руїн,
Хто-б захотів тебе з занепаду підняти :
Хто-б щиру працю положив,
Не боячи ся ворогів,
І не ждучи за подвиг благородний плати !...
Ох ! не богацько тих у нас,
В кого сьвятий огонь не згас
І в серці жевріє незрадливе кохання !
Чи вже-ж і той огонь горить,
Що-б тільки блиснути на мить
І осьвітить собі хвилину погасання ? !
І смерть бере в нас силоміць
Їх ширість думки й серця міць ;
І замісь подвигів — їх доля — домовина !...
А ми вже поховавши їх,
Та придивившись до живих,
Дізнаємо, кого втеряла Україна ! !...

Друковано: »Правда«, т. III, 1891, ст. 94—95.

НЕ ВМРЕ ПОЕЗІЯ.

Не вмре поезія, не згине творчість духа,
Поки жива земля, поки на їй живуть,
Поки природи глас людина серцем слуха, —
Клопоти крámарські її ще не забють.

Не вмере поезія, поки душа бажає
Зирнути в ті краї, де око не сягне,
І хоче з меж вузьких порвати ся в безкрає,
Щоб зрозуміти все небесне і земне.

Не вмере поезія, хоч людськість ціла стане
Про їжу тільки дбать, про дух забувши свій:
Потреба вищого бажання в серці встане
І викличе в душі рої забутих мрій.

І вічні голоси творців із-за могили
Промовляють до людей, що серця позбулісь;
І наберуть вони від їх нової сили,
І будуть серцем жить, як і жили колись.

І поки на землі ще є одна сльозина,
Поезія її нащадкам передасть;
І поки між людьми ще втіха є невинна,
Поезія в її ще радощів додасть.

А як що людськості зла доля присудила
Діждати ся колись життя свого кінця,
То буде на землі остання могила —
Останнього співця.

18 січня, 1891 р.

Друковано: »Зоря«, 1891, ст. 143; »Акорди«, Львів,
1903, ст. 176—177; »Хвиля за хвилею« (альманах), Черни-
гів, 1900, ст. 1—2; »Досвітни Огни«, Київ, 1906, ст. 119.

НАД РУЇНАМИ.

I.

О плачте ви, хто сльози ма' в очах,
О плачте над руїнами сьвятині!
Нехай побачу я ще в тих сльозах,
Що в вас душа ще досі не в руїні.

Але ні краплі сліз в очах ясних!
І погляд мов чужий усім стражданням...
І чую я один веселий сьміх
В краю, де треба-б бути самим риданням...

Друковано: »Зоря«, 1891, ст. 286; »На вичну пам'ять
Котляревському« (альманах), Київ, 1904, ст. 171.

II,

Мені снів ся величній, зруйнований храм:
Обгорілії стіни не мали дахів,
Малювання пропало від диму й від плям,
А в побиті шибки буйний вітер шумів.

Мені снилось, що серце боліло моє
І що смутно питав я руїну німу:
Де-ж поділи ся ті — чи вони може є, —
Що тут Богу служили й молились йому?

Мені снилось, що голос до мене сказав:
„Подивись і вважай!“ І побачив я там,
Що відновлений храм образами сіяв,
І що співи побожних наповнили храм.

„Придивись і прислухайсь!“ Я знову почув.
І вже речі новії з'явились мені.
Замість гимну танець недоладний зачув,
А по стінах повисли малюнки брудні.

„Придивись іще раз!“ — я почув, і... нема
Вже нічого, й картина змінила ся в мить.
То не храм, але попілу купа сама,
То не люд, а гаддя та хробацтво кишить.

1891 р.

Друковано: »Зоря«, 1891, стор. 286; »Зъ надъ хмаръ
и зъ долынъ«, Одесса, 1903, ст. 34.

ПОЕТ ФЕЛЕТОНІСТ.

Яка чудова літня ніч!
В горі, в низу — повсюди диво!
(Почну писать, се добра річ,
Ачейже зароблю на пиво).

Прозора сутінь полягла
На гай, на поле і на хати...
(Але, чортяка-б їх взяла!
Як тяжко римів добирати!)

Он зірка бліснула на мить
І знову зникла десь у хмару...
(А дуже знать мене кортить,
Чи матиму рублів хоч пару?)

Уже край неба заяснів;
Он місяць сходить за горою...
(Як дасть редактор пять рублів,
Піду вечеряти з Наною.)

1891 р.

Друковано: »Правда«, 1891, т. III, стор. 220

ПАТРІОТИЧНА ПРАЦЯ.

Нас було таки чимало,
Всі були ми патріоти
І бажали ми для краю
Разом стати до роботи.

Всі ми щиро обіцялись
Самохіть і без принуки
В гору високо підняти
Прапор рідної науки.

Став і орган відповідний,
Щоб приймав роботу щиру
І бажав, щоб не пропали
Наші сили потай миру.

Всі були ми вельми раді,
Всім було те дуже мило,
А найбільш усіх раділи
Я, Харько, Петро й Данило.

Ми сказали, що той орган
Буде зовсім відповідний,
І з нас кожний обіцяв ся
По статті віддять солідній.

Я найбільш усіх гарячий
І натуру маю жваву,
І за тиждень написав я
Чималу таки розправу.

Тільки-ж бачу, що в розправі
Є уступи прехороші.

Ах, за се в російській пресі
Можна взять готові гроші.

Ну, й віддав свою роботу
До російського журналу.
Що-ж, обійдеться ся й без мене,
Діло йтиме й так помалу.

Он Харько статтю напише
Тай Петро розправу вчистить,
І збереть ся їх такого,
Що наш вістник і не вмістить.

От проходять дні за днями,
Видавництва рік минає,
А обіцяної праці
Як немає, так немає.

Другий рік мине вже хутко,
От його вже Лета скрила,
І згадав я, що я серцем
Щиро відданий для діла.

І сказав собі я в серці:
„А покличу я громаду,
Щоб у купі розібрати,
Чом у нас немає ладу“.

І побіг я всіх скликати,
Бо не тямивсь з нетерплячки,
І прийшли вони до мене
З серцем щирим до балачки.

І до них я мовив грізно:
„Га, а що се ви, панове!
Чи забули шанувати
Ваші власні постанови?“

„Чи не кожний з нас для краю
І живе й ним тільки дише ?
Чом те з вас ні́ оден доси
Праць обіцяних не пише ?“

Так гукнув я. Мовчки стали
І Петро й Харько й Данило,
Бо моє гаряче слово
Всіх їх дуже засмутило.

А нарешті обізвав ся
Пан Данило красномовний ;
„Щож, я винен, але гріх мій
Не великий і не повний.

„Річ тепер зовсім не в нашій
Краю рідному прислузі,
А в тому, щоб быть корисним
Яко мога в ширшім крузі.

„Добре дбати про культуру,
Добре мовить про свободу,
Але краще теж сказати
Стомільйонному народу.

„Тим то добре зміркувавши
Я рішив собі з засади
Всі роботи віддавати
Для широкої громади“.

„Ну, ти мав причини певні,
Хоч з тобою я й не згоден ;
Але ви, чом з вас по нині
Ні́ слівця не дав ні́ оден ?“

І озвавсь Петро Притика :
„Я, як вам, панове, звісно,
Я-ж готовий все робити,
Що для України корисно.

„Але нащо-ж вимагати,
Щоб я згинув за дурницю?
Ах, я змалку ще жахався
Тих, що садять у вязницю.

„І тепер чимало в мене
Праць оброблених для друку,
Але ймя надрукувати,
Значить дати себе на муку.

„Правда, кажуть, псевдонімом
Можна добре заховатись,
Але-ж можна з поліцаєм
Десь на вулиці спіткатись.

„І з мого обличчя зараз
Задля його стануть явні
І мої розмови гострі
І статті антидержавні.

„Маєш, Петре, й ти причини,
Хоч твій острах черезмірний.
Ну, а ти, Харьку, що скажеш?
Ти-ж такий, здається, вірний.

„Так, — озвався Харько Лелека, —
Вірний був і вірний буду
І Україні добре дбати
Я ніколи не забуду.

„Я-б готовий був до віку
Працювати задля краю,
Тільки-ж бачу, що я зовсім
Мови рідної не знаю.

„Вчитись пізно, тай признатись,
По обіді звик я спати,
А як вечір надіходить,
Я виходжу завше з хати.

Тай коли його...“ Ну, годі !
Всі невинні ми, як бачу,
Хоч видімо теж, що маєм
Ми натуру преледачу.

Та нічого не журімось,
Що від нас немає діла ;
То дарма, аби прихильність
В серці нашому сиділа.

А щоб швидче все наладить,
Ми на рік чи раз чи двічі
Вкупі станем розмовляти,
Щоб казати правду в вічі.

Як котрий з нас помилив ся,
Чи недосить був завзятий,
Ми зійшовши ся на раду,
Все те будем розбирати.

І знаходячи причини
Наших хиб, як патріоти
Може дійдем до питання,
Як нам стати до роботи.

1891 р.

Друковано: »Правда«, 1891, т. IV, ст. 356- 359.

В Е С Н А.

I.

Сонет 1.

О весно, весно, де ти забарилась ?
Чому не йдеш ти нас теплом зогріти ?
Уже земля, ждучи тебе, втомилась,
І хоче сніг змінять на пишні квіти.

Чи ще зима не досить наглумилась ?
Чи ще морози будуть скаженіти ?
Доволі, вже й діброва зажурилась
І простяга до сонця змерзлі віти.

Прийди-ж, прийди ! Тепла і сьвітла прагнуть
Усі живі створіння, всі рослини,
І без твоєї ласки замирають.

А прийдеш ти, убори пишні вдягнуть
Садки, ліси, і гори, і долини,
І співи щастя в гаї залунають.

II.

Сонет 2.

Приходь же, весно: вже готові всі ми
Тебе, богине пишна, зустрічати,
І вглядівши твої зелені шати,
До тебе вийдем з співами гучними.

А ти устами пишними твоїми,
Як рівних, всіх нас станеш цілувати.
І от тоді почнем ми оживати
І замінятись силами новими.

І забрентить і полетить у гору
Наш спів, окрилений твоїм коханням,
І вславить він твої могутні чари.

Усе до одного пристане хору,
І гимн людей з пташиним щебетанням.
В одній гармонії пониже хмари.

III.

Сонет 3.

Ти все не йдеш, і заклик наш даремний,
Хоть час давно настав твого приходу.
Чому-ж не хочеш ошастить природу?
Чи тим, що в'їй живе народ нікчемний?

Так: темні душі й неба покрів темний,
Холодні хмари над серцями з льоду.
Але прийди і як цілющу воду
Подай у серце нам свій вплив таємний.

Під впливом тим добрійші станем ми
І крига в серці нашому розтане,
Неначе покрів лютої зими.

Від нашої душі злоба відстане,
А промінь твій чуття засьвітить ясне,
І довго, довго світло те не згасне.

IV.

Сонет 4.

Я бачив, як дитиночка маленька,
Що ще краси твоєї не зазнає,
В тяжкій недузї руки простягає
До сонця. Весно! ти для всіх як ненька.

Дай знати їй, як вітерець злегенька
Квітки рясні в садочку нахиляє,
Як гай з розкоші теплої вмлїває
І в небі пташка дзвоником тельенька.

О, чарівнице! лікарко чудова!
Ти кличеш жити й тих, хто жить не хоче,
Ти гоїш рани втомленого духа.

Ось-ось твоя жива поллеть ся мова,
Й життям створіння всяке затріпоче,
Щоб тую мову тільки раз послуха.

V.

Сонет 5.

Я чув її, ту мову чарівную,
І серце рветь ся ще її почути.
Найбільше щастя, де найменш отрути,
І щастя те моє, бо я істную.

Та мова душу розважа смутную;
Тоді вже не питаю ся, чи бути.
Здаєть ся, в вічність би протяг мінути,
Щоб вічно бачить ту красу живу.

О, хутко, хутко вже тебе побачу,
Красо-природо, в шлюбному убранню,
Тебе, утіхо кожному диханню!

Якою-ж піснею тобі віддячу
За радість ту, що в серце налила ти?
Натхни мене й навчи тебе співати.

VI.

Канцона 1.

Вона вже йде,
І серце жде
Її, як кралю молоду.
Іди-ж скоріш,
Мене потіш,
Тобі на зустріч я піду.
В ряснім гаю
Журбу свою
Забуду, щастя там знайду
По муках всіх
До чар твоїх
З сльозами щастя припаду.
Тобі ясній,
Тобі благій
Я розповім свою біду ;
Твоїм квіткам,
Твоїм пташкам
Гучні я співи заведу.
Іди-ж мерщій!
В природі всій
Я чую вже твою ходу.
Красо моя!
Зустріну я
Тебе як кралю молоду.

VII.

Канцона 2. Сестина 1.

Вже хмари не такі густі й холодні ;
Їх сонце промінем своїм розбило.
Воно осяло і зогріло землю
І щедро всім дало свого проміння ;
Дало його й на наші вбогі хати,
І всяк його приймає, скільки хоче.

Воно нікого поминуть не хоче ;
Не як земні ті сьвітища холодні,
Що їх проміння не про вбогі хати.
І кайдані зими воно розбило
Не задля тих, що від його проміння
Шатром готові-б захистити землю.

О, сонечко! давай нам більш на землю
Проміння, бо земля тепла вже хоче ;
А наші всякі штучні проміння
Палаці хай осьвічують холодні
О, сонечко! коли-б же ти розбило
Той дах, що скрив від тебе наші хати.

Щоб темряви не знали наші хати!
Осяяні — вони осяють землю,
Бо сьвітло, скоро кайдані розбило,
Вже без упину піде скрізь, де хоче.
А нори темні і сніги холодні
Не скриють від землі його проміння.

Тебе, блага небеснеє проміння,
Тебе витають наші вбогі хати,
Бо ти зогріло нам чуття холодні.
Любов небес — ти вчиш любити землю,
І серце землю всю зогріти хоче,
Бо ти в його́ холодний лід розбило.

Ще лихо нам бажання не розбило
Іти туди, де сяє нам промінне,
І серце бути в темряві не хоче.
Ми на землі будуєм наші хати,
Але з небес ми візьмем сьвіт на землю,
Щоб він сьвітив і грів серця холодні.

Холодні хмари, сонце, ти розбило!
Пошли-ж на землю більш і більш проміння,
Бо наші хати тьма повити хоче!

VIII.

Сонет 6.

На небо знову сонце випливає,
Щоб докінчить звитяжну роботу...
Але покинь тепер свою турботу :
Вже ворогів твоїх давно немає.

Поглянь на все розложище безкрає :
Там крига й сніг, твого вжахнувшись льоту,
Розтанули, щоб дати води болоту,
Та вже й воно від тебе висихає.

І сонце бачить, що війну скінчило,
Бо бачить поле вільним знов і чистим, —
І стало з лютого благим і милим.

І де вогнем палючим, променистим
Воно сніги ворожі розтопило,
Зростило там трави зелений килим.

IX.

Сонет 7.

Вже скрізь травиця пишна землю вбрала.
Поглянь на гору, як там на узбочі
Природи сили молоді, робочі
Її засіяли без плуга й рала.

Дай Боже-ж, щоб по вік вона пишала
І тішила всі стомлені очі ;
Дай Боже, щоб з холодної півночі
Вона зими ще довго не зазнала !

Нехай не схне й не зітнеться косою,
А зеленіє промінем зогріта
І скроплена небесною росою.

Бо так не втішуть пишною красою
Усі багатії дарунки літа,
Як та травиця втішила собою.

Х.

Сонет 8.

Був день ясній, — і враз зібрались хмари;
Але від них не будьмо в безнадії,
Бо то бажані гості веснянії,
Що не приносять нам на землю кари,

Але несуть дощу благії дари,
Щоб дати поживу на жита новії,
А пишно вбрані луки молодії
Прибрати ще в нові, яснійші чари.

І дощ пройшов. Сіяє знов проміння
З ясних небес над пишною землею, —
Вона-ж така хороша стала й сьвіжа,

Неначе в ті щасливі дні творіння,
Коли ще не глумили ся над нею
Ні лютий звір, ані людина хижа.

ХІ.

Сонет 9.

Весна все дужче розправляє крила,
Дерева вже вдягли новеє вбранне.
О весно, весно, чистеє коханне,
Як би ти й кожне серценовила !

Як би й наш дух та так красою вкрила,
Щоб без злоби, зневіря й горювання
Твоїх пташók ми чули щебетання.
Чи над людьми твоя краса безсила ?

Але я все-ж тебе благословляю,
Щасливий тим, що міг тебе спізнати.
Я не хотів би землю покидати

І тільки смутно, що з такого раю
Зробили ми долину мук безкраю,
Де тільки й можна плакати-ридати.

Друковано: »Зоря«, 1892, ст. 131 і 206—207; »Дубове листе« (альманах), Київ, 1903, ст. 86—93.

ДО ПОЕТА.

(Посвята всім голодним поетам).

Поете, не хвались, чи маєш хліб, чи ні!
Якеє нам до того діло?
Ввесь обовязок твій — складати нам пісні,
Але не дбать про власне тіло.

Не будем ми питать, чи їв ти, чи не їв, —
Чи ліпше нам, чи гірш від того?
А може загуде ще краще віщий спів
З харчів Антонія сьвятого!

Коли сатирик ти, то голод добрий тим,
Що дасть сатирі більше злости;
Як лірик ти, то знай, що з черевом легким
Літати лекше в високости.

Голодний день-у-день, або хоч через день,
Зміцниш ти в утлім тілі духа,
І гостро так утнеш, що від твоїх пісень
Ми всі позатуляєм вуха,

І скажем: „Пессимізм в зображенню життя
В йому занадто розвинув ся,
А справжній був поет, та шкода, що пуття
Не буде з його, бо схитнув ся“.

І пожалкуємо, бо добрий ми народ,
Бо добрість — наша певна хиба;
Нераз наслухавшись сумних яких пригод,
Ми раді навіть дати хліба.

А ти не дбай про хліб, — то був би з тебе глум, —
Тобі бо їсти не подоба:
Ти джерело пісень, творець високих дум,
А не звичайная особа.

Втїшай ся-ж нектарем, амброзію глитай,
Співай, та тільки щоб не сумно,
Бо в вік наш поступу журитись через край
І непрактично й нерозумно.

А як, знесилившись, ти ляжеш у труні,
Тоді то нам тяжкі клопоти!
Складати некрольоґ, хвалить твої пісні
Й твої нескінчені роботи.

Ми будем бити ся за те, хто ближчий був
До тебе з нас, як жив ти в сьвітї;
Ми будем плакати, що рано полинув
Ти геть від нас у пишнім цьвітї.

І слово кожнеє, яке єси прорік,
Смутить нам буде серце бідне;
І так тужити-мем, аж поки нам за рік
Про тебе память не обридне.

1893 р.

Друковано: »Зоря«, 1893, ст. 328; »Вигь«, т. I, Київ,
1902, стор. 434; »Акорди«, 1903, ст. 179—180; »Досвітня
Огни«, Київ, 1906, ст. 21—22.

ЛЮДСЬКІСТЬ.

Я вірю в кращий час, але душа болить!
Хотілось би тепер, у сю славетну добу
Душею підвестись, зрадіти хоч на мить,
Як не людей знайти, то хоч людську подобу.

Героїв час минув, — щож, будемо й без них !...
Але невже нема ні искорки чесноти ?
Не вже крім пишних фраз та поривів дрібних
Нічого вже нема в найвищої істоти ?

Ми раді за прогрес, і от до всіх країн
Ми на вистави йдем з культурністю своєю.
Коли-ж той буде час, що більше, ніж машин,
Ми виставим людей з високою душею ?

Чи близько ті часи ? А вже земля стара ;
Вже підтоптались ми на довгій тій дорозі.
Чому-ж не бачимо тих правди та добра,
Що так обридли вже в поезії й у прозі ?

Ми розумом міцні, наш розум дав нам лад,
Ми й непросьвічених умієм просьвічати, —
І от, щоб наш прогрес не відступив назад,
Повинні ми держать набиті гармати.

О, розум, ось наш Бог ! Ми по стількох віках
Таки знайшли його й утішили людину ;
Та ставши мудрими, ми кинули на шлях
Найкращої душі людської половину.

Немає серця в нас. Колись кохались ми
Хоч без теорії, та щиро, серцем чистим ;
Тепер міркуємо над сьвітом і людьми,
І над машинами, й над щастям особистим.

Найкращі пориви, горячі почуття
Розсікли ми ножем холодним міркування,
І склали ми собі розмірене життя
Без глибини думок, без сили поривання.

Немає творчости, поезія в багні,
І філософію тепер ми осьміяли.
А геній — на що він для рою комашні? —
Нам будуть фабрики кувати ідеали.

І сумно за наш час, і шкода тих віків,
Що ніби нам дали великії успіхи;
І хочеть ся скоріш, щоб промінь заяснів,
Щоб серцеви знайти хоч небогато втіхи.

У липні 1893.

Друковано: »Зоря«, 1893, стор. 388; »Викь«, т. I,
1902, ст. 424; »Акорди«, 1903, стор. 175—176; »Розвага«,
1905, ст. 47—48; »Досвітни Огни«, Київ, 1906, ст. 29—30.

С О Н.

Я бачив сон, немов зібрались ми гуртом,
Щоб справити велике сьвято:
Багато нас самих сиділо за столом,
І ще прийшло гостей багато.
І гості ті були неначе й не чужі,
Але було й одміну знати,
Як кинулись вони прожогом до їжі,
Забувши нас і привитати.
І бенкет розпочавсь; як хижі ті вовки,
Глитали гості нашу страву,
А ми сховали ся в далекії кутки
І відтіль їм співали славу.

І як хто з них шпурне обгризений шматок,
Ми кидались, як ті собаки,
Ловили, хто пійма, й вернувши ся в куток,
Слізми вмивали ся з подяки.
А гості жерли все; роздули ся як піч,
І страшно вирячивши очі
Нас лаять почали, ми-ж слухали ту річ,
Як слухають слова пророчі.
І кажуть гості нам: „Ми бити вас прийшли,
Чи хочете, — ми вас скараєм?“
А ми вклонили ся і смирно відрекли:
„Від вас батіг нам буде раєм“.
І гості крикнули: „Давайте-ж нам батіг,
Бо в нас немає чим вас бити“.
І миттю кожен з нас по батого побіг,
Щоб волю тих гостей чинити.
І пуги принесли і полягли самі,
Немов на тирлі тії вівці,
Тай кару прийняли, а як устали ми,
Було червоно на долівці.
Вони-ж гукнули знов: „Скажіть ви нам тепер,
Чи нас ви любите як Бога?
Чи не ховаєте в душі яких химер
Та проти нас заміру злого?“
І знов ми відрекли: „Ми любим тільки вас!
Нема в нас іншої сьвятині“.
„Так доведіть же нам, як любите ви нас,
І покажіть на власній спині!“
Тоді на честь гостям звірями стали ми
Й змішали ся в безладній січі:
Ми бились, різались, топтались чобітьми,
І брату брат плював у вічі.
А інший сам собі давав ляща в лице
І смикав голову чубату,
А гості тішились, та дивлячись на це
Аж реготали на всю хату.
І снило ся мені: ми Матірь волікли,
Хто за косу, а хто за ноги,

Зривали одіж їй і били і товкли,
Аж кости хрускали в небоги.
І став ся дикий крик, пекельний, навісний,
Враз бризнули струмки криваві...
Тут кинувсь я від сну, але той сон страшний
Мене не кидає й на яві.

У серпні 1893 р.

Друковано : »Правда«, XVIII, ст. 497 – 499.

КАТАМ.

Катуйте, бийте нас, кати,
Печіть огнем, ножами тніть, —
Ачей допоможете знайти
Таке в нас місце, що болить.

Ще нам не досить боляче
Від наших мук, від наших ран;
Ще в шкурі ми, то нам іще
Здаєть ся, що на нас жупан.

Кінчай же, кате й сьміливіш
Дери вже й шкуру на паси,
То може плакати нас навчиш,
Або ще й духу наддаси.

Нехай, хрестивши ся огнем,
Наш сонний дух розбудим ми
І голову твою розбєм
Об стіни нашої тюрми.

22 серпня. Україна.

Друковано : »Правда«, XVIII, 1893, ст. 499.

ПАМ'ЯТИ Л. Н. ГЛІБОВА.

Прощай, поете наш! ти чесно в світі жив,
Працюючи не знав ти зради;
Із шляху певного тебе не відхилив
Ні страх, ні життя принади.
За роки довгі, що ти прожив між нас,
Енергії в тобі не вбито,
І ти, вмираючи, життя в останній час
Казав: „Як мало пережито!“
Ти жити ще бажав, щоб працювати знов,
Бо працю тільки розпочато;
Ти все зробив, що міг, але як відійшов,
То діла все ще в нас багато.
Чи можна-ж діячів таких як ти знайти?
Їх вельми в нашім краю мало!
Не раз дивившись, як старий працюєш ти,
Молодшим соромно ставало!
Ласкавим голосом пісень ти нам давав
У наше чесне діло віру,
І голос радощів й надії провожав
Твою тепер розбиту ліру.
І от замовк твій глас, погас промінь ясний,
Що в темному світив околї..
Але не вмере поет у пам'яті людській!
Згадаємо тебе в недоленці лихій
І в кращий час нової долі!

1894 р.

Друковано: »Зоря«, Львів, 1894, стор. 44

З БАЙРОНА.

О плачте над тими, що плачуть край рік Вавилону,
Над тими, чий храм у руїнах, а край — тільки снить ся.
О плачте, бо Юдина арфа не дасть уже дзвону !
О плачте — де Бог жив, безбожні там стали селить ся.

І де вже Ізраїль скривавлені ноги обмиє ?
Коли вже Сіон знов співати ме співи чудовні ?
Чи скоро від гимнів Іюдиних серце зрадїє,
Що билось так хутко на їх голоси невимовні ?

Племéна вандрівні, підбились ви, серце втомили.
Чи знайдете-ж спочин ? Чи злинете духом у гору ?
Пташина гніздо своє має, лисиця теж нору,
В людей є свій край, а в Ізраїля тільки могили.

Друковано : »Зоря«, 1896, ст. 11.

УКРАЇНА.

(Марш).

Наша славна Україна,
Наше щастя і наш рай!
Чи на сьвітї є країна
Ще милїйша за наш край ?
І в щасливі й злі години
Ми для неї живемо,
На Вкраїні й для Вкраїни
Будем жити й помремо..

Нас не зможуть супостати
Взяти в кайдані свої :
Ми бороним наші хати,
Наші тихії гаї.
Не вмирає наша слава,
Не вмирає наша честь,
Бо живе в нас сила жвава,
Бо робітники в нас єсть.

Гей, хто хоче всім свободи,
Поєднаймо як брати !
Сонцем правди, світлом згоди,
Боже, шлях нам освіти !
Хай забудеть ся недоля
І неслава давних літ,
Щастя-ж рівне й рівна воля
Засіяють на весь світ !

Друковано: »Зоря«, 1896, ст. 21.

ВЕЧІРНЯ ПІСНЯ.

Тихесенький вечір
На землю спадає,
І сонце сідає
В темнесенький гай.
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось ?
Іще не лягай !

Сьвіти ще годину,
Бо рано ще спати,
Милуй нас як мати,
Теплом обгортай.
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось?
Іще не лягай!

Без тебе так страшно
І темно на дворі,
Хоч місяць і зорі
Осьвітять наш край.
Ой сонечно ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось?
Іще не лягай!

Не слухає сонце,
За гору сїдає
І нам посилає
На всю ніч: прощай!
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось
Чи ти розгнівилось?
Іще не лягай!

Друковано : »Дзвінок«, 1896, ст. 94.

З БАЙОК ПЬЕРА ЛЯШАМБОДІ *).

I.

Школяр і різки.

Старий учитель раз до школяра казав:
У вашому садку недавно я назнав
Чудовий кущ ліщини,
Рясний, а пагони пустив по три аршини.
Чи не пішов би ти увечері в садок,
Та чи не зрізав би мені хоч з пять різок, —

*) Пьер Ляшамбоді (Piégge Lachembaudie), французький байкар, уродив ся року 1807; син убогого селянина, він був спершу бухгалтером у одному торговельному домі в Ліоні. Його перша літературна проба, збірка віршів під заголовком „Essais poétiques“ (1829 р.) не мала powodження. Пізнійше він дістав посаду при залізничі й рівночасно редагував „Echos de Loire“; жив він нужденно, а до того ще подеколи терпів від психічної хвороби. Літературну славу дали йому його байки. Його „Fables populaires“ мали величезний успіх і відразу дали йому й славу й матеріально забезпечення. По пригодах 1848 року мусів винести ся з Франції і довго жив у Брукселі. Умер біля Парижа року 1872. Пізнійші його твори: „Fables et poésies diverses“ (1839), „Fleurs de Villemomble“ (1861), „Fables et poésies nouvelles“ (1865), „Prose et vers“ (1867). В своїх байках Ляшамбоді виявляє великий демократизм і горячу любов до простого народу. Мораль його байок не завжди впливає з цілої картини намальованої в байці, але вона завжди високо гуманна і часто має політично-соціальный характер. Мова Ляшамбоді проста і поважна і часто підносить ся до патосу. Оригінальність і висока вартість байок Ляшамбоді ставить його поруч із найбільшими байкарями Франції — Ляфонтеном і Фльоріяном. Академія французька двічі увінчувала байки Ляшамбоді, але в нашій літературі він цілком невідомий: та й у сусідній російській літературі, здається, досі не було ні одного перекладу з його байок.

Перекладчик.

Та вибирай гнучкійші,
Та щоб були цупкійші.
Не бій ся, хлопче мій,
То буде кара спині не твоїй,
Що я готую :
Ти любий мій і я тебе шаную,
Бо ти нічим мені не согрішив.
Ліщина тая на твоїх товаришів —
Бо не такі, як ти ; за вдачу їх погану
Я дам їм прочухану.
Послухавсь хлопець і приніс різок.
Тоді старий дверима — цок !
Замкнув, та за якусь його стару провину
Ліщиною списав йому всю спину.
Народе ! не давай на себе зброї,
Щоб не було й тобі біди такої.

II.

Господар і віл.

Один господар був свободі друг великий
І зняти він хотів з вола ярмо на віки.
Але на той замір так віл йому сказав :
„Відколи я живу, я те ярмо тягав,
І батько мій носив і всі діди носили ;
Спасибі Богови, наш рід не збув ся сили.
За ласку дякую ; не був би я волом,
Якби я не схотів зістатись під ярмом“.

І люде є такі — дурні, та ще й уперті :
Родили ся в ярмі, в ярмі хотять і вмерти.

III.

Ліхтар.

На розі вулиці один ліхтар мигтів
І брук осьвічував на пять чи шість ступнів,
Але йому здалось, що те його мигтіння
Є не абіяке проміння.

„Вже годі нам сьвітить на місто це брудне;
Дурний ліхтарник хлоп, що засьвітив мене,
Не тямить, щó в мені за сила,
Що дужчий я за всі сьвітила.

От, кажуть, сонечко погасло, бо старе;
То я сьвітитиму, як тільки сонце вмере.
Несімо-ж сьвітло аж туди, де зорі“.

Аж тут розвиднілось на дворі,
Прийшов ліхтарник, та й, на доленьку лиху,
Те сонце загасив і всю його пиху.

Шанує вас народ, що з себе вас обрав,
Царі, міністри, судді, депутати;
Він доручає вам добути людям прав,
Але хто з вас народ не вміє поважати,
Глядїть, щоб він такого не скарав;
Найвищую владу на вас він міг зложити,
Але хто засьвітив, той може й погасити.

IV.

Дим від кадила й дим із кузнї.

У церкві піп кадив; геть-геть полинув дим
І десь із другим чорним димом стрів ся,
Що з кузнї йшов клубком густим.

„Чого до мене примостив ся?

До Бога лину я, ти-ж геть собі лети,
Сьвятинї не брудни!“ — кадильний дим гукає.
Але знад хмар такі слова вчуває :

„Змішайтеся разом, як брати.
Ти, диме з праці, й ти з кадила,
Бо праця Богови, як і молитва, мила.

V.

Метелик і капуста.

Легенький як вітрець метелик над квітками
Літав, сідав то на красолі, то на мак.
Капуста, щб колись своїми пелюстками
Його живила, каже так:
„Прилинь до мене, сядь, хоч на одну хвилину
Мій сину...“
„Пху! Не видав твого дурного качана,
Капосто навісна!“
Сказало паниня летюче.
„Ти бачиш убрання блискуче —
Його я понесу в рясний садок,
До гарних, до пахущих квіточок“.
Йому на цюю горду мову
Капуста каже зову:
„Згадай, мій сину, ти тоді не величавсь,
Як був ти гусеню та мною годувавсь.
Але таких як ти на світі є доволі,
Що в кращій долі
Забули рід і хати відреклись,
Що годувала їх колись“.

Друковано: »Зоря«, 1896, ст. 230—231 і 249—250.

ПОЕТ, ГРЕЦІЯ Й ДЕРЖАВИ.

Поет.

Що бачу я? В Європі знов
Панують хижі, дикі сили!
І Кандію скропляє кров,
Як окропила Термопіли.
О, не лякаєть ся султан,
Бо хто-ж обстане за свободу?

Греція.

Вперед! на Турків! за Критян!
За волю братнього народу!

Поет.

Хвала вам, Єллини, хвала!
Народе, славою окритий,
Руїна довга не змогла
Твій дух великий загасити.
Але багато ворогів...
Тебе-ж — недоля порізнила.

Греція.

Вперед! На ката! За братів!
Любов потужнійша, ніж сила.

Поет.

Нехай же, Греки, вас веде
Любов, що й смерти не боїть ся,
І хай завзяття молоде
Старою славою зміцнить ся.
Усі народи, кожний край,
Елладо, стануть із тобою.

Держави.

Там бють людей ? Ну, щб-ж ! Нехай,
Нехай їх бють... в ім'я спокою !

Поет.

Народе Критський, не хились
І не тремти за власне житло ;
Елладо ! ти дала колись
Європі всій духове сьвітло ;
Як щб твій меч тепер слабий,
Вона зміцнить твою потугу.

Держави.

Вперед ! На Греків ! Бий їх, бий !
В ім'я культури за катюгу !

Греція.

За віщо-ж ви повстаєте
На нас ? Ми борем ся за брата.
Невже караєте за те,
Що дорога нам рідна хата ?
Чи так боронять християн
Їх одновірці, їх братове ?

Держави.

Ура ! На Греків і Критян !
На християн в ім'я Христове !

22 марця 1897 р.

Друковано : »Зоря«, 1897, ст. 145—146.

ЦАР ГОРОХ.

(З Беранже).

Колись був славний цар Горох,
В історії не знаний.
Без слави добре спав за трьох,
Немов простий підданий.
Замість корони тільки й мав
Ту шапочку, що надівав,
Як спав.

Ах, ах, ах, ах, ох, сх, ох, ох!
Який був добрий цар Горох!
Ох, ох!

В хатинці жив він, добре їв
Разів із п'ять на днину,
Що дня державу об'їздив,
Для того й мав шкапину.
Не мав озброєних вояк,
Але держав він двох собак,
Он як.

Ах, ах, ах, ах, ох, ох, ох, ох!
Який був добрий цар Горох!
Ох, ох!

Охоту мав він до пиття
І пив зовсім не воду,
За те усе своє життя
За благо пив народу.
З вина він брав собі дохід
Від бочки глек, та й пив як слід
В обід.

Ах, ах, ах, ах, ох, ох, ох, ох!
Який був добрий цар Горох!
Ох, ох!

Ніхто не вмів би так як він
Подобатись дівчатам.
Мабуть його не без причин
Піддані звали татом.
На рік разів чотири-пять
За городом учив він рать
Стрілять.

Ах, ах, ах, ах, ох, ох, ох, ох!
Який був добрий цар Горох!
Ох, ох!

Він не бажав нових країн,
І був сусіда тихий;
З законів тільки й мав один,
Щоб кожний жив для втіхи.
Народ при йому сліз не знав
І вперве як його ховав,
Ридав.

Ах, ах, ах, ах, ох, ох, ох, ох!
Який був добрий цар Горох!
Ох, ох!

Портрет його, як знаєм ми,
Ще приховавсь до нині.
Тепер він вивіска корчми
Найкращої в країні.
Народ туди вчащає пить,
І тільки той портрет уздрить,
Кричить:

Ах, ах, ах, ах, ох, ох, ох, ох!
Який був добрий цар Горох!
Ох, ох!

НА ПЕЧИ.

(Українська патріотична дума).

Хоч пролѣжав я цїлий свій вік на печі,
Але зівше я був патріотом, —
За Україну мою чи то в день, чи в ночі,
Моє серце сповнялось клопотом.

Бо та піч — не чужа, українська то піч,
І думки надиха мені рідні;
То мій Луг дорогий, Запорожська то Сїч,
Тільки в форми прибралась вигідні.

Наші предки колись за-для краю свого
Труд важкий підіймали на плечі;
Я-ж умію тепер боронити його
І служити, не злазючи з печі.

Еволюція значна зайшла від часів,
Як батьки боронились війною, —
Замість куль і шабель у нових діячів
Стало слово горяче за зброю.

Може зброя така оборонить наш край,
Але й з нею прекепська робота:
Ще підслухає слово якесь поліцай,
І в холодну завдасть патріота.

Та мене почуття обовязків своїх
Потягає служити народу;
Щоб на душу не впав мені зрадництва гріх,
Я знайшов собі добру методу.

Так нехай же працюють словами й пером
Ті, що мають дві шкури в запасі...
І, розваживши так, я віддав ся цілком
Праці тій, що єдине на часі.

На таємних думках та на мріях палких
Я роботу народню обмéжу ;
Та за те-ж для добра земляків дорогих
Я без мрій і хвилини не влéжу.

І у мріях скликаю численні полки
З тих, що стати за край свій охочі,
Слово-ж маю на те, щоб ховати думки,
Як що зраджують їх мої очі.

До письменства я кличу, — звичайно, в думках, —
Щоб сьвітило над нашою ніччю,
Хоч на жаль, мати книжку народню в руках
Я признав небезпечною річчю.

О, країно моя! я звязав свій язик,
Щоб кохати безпечно ідею.
Але в грудях не можу я здёржати крик
У годину твого ювілею.

„Ще стоїть Україна! Не вмерла вона
І вмирати не має охоти.
Кожна піч українська — фортеця міцна,
Там на чатах лежать патріоти“.

Слава-ж нам! бо коли-б дух нарбду погас,
Не стерпівши свого лихоліття,
То по йбму хоч по два примірники з нас
Дочекають нового століття.

Слава нам! хоч би вмерла Вкраїна колись,
Її слід буде легко шукати ;
А щоб краще на вік ті сліди збереглись,
Буде зроблено з нас препарати.

28 жовтня 1898 р.

Друковано: »Літ.-Наук. Вістник«, IV, 275; »Викъ«, 1902, ст. 432—433; »Акорди«, 1903, ст. 181—182; »Розвага«, 1905, стор. 422—423; »Досвітні Огни«, Київ, 1906, стор. 359—360.

Т Е Д Е У М.

У Мадриті дзвонять дзвони,
Всіх скликають до собору,
А в соборі тиск попівства,
Дим кадильний веть ся в гору.

Від престолів до притворів
Заповняють храм побожні, —
І старі й малі зійшли ся,
Люде прості і вельможні.

Тай не диво, бо такому,
Хто прийти не був би радий,
Певно-б кари не минути
Від сьвятої Германдади.

Загули величнї співи,
Прогули тай змовкли знову,
І од разу на амбоні
Кардинал стає на мову.

І казання зачинає:
„Християне! Божі люде!
Не для простої молитви
Тут зійшли ся ми зі всюди;

„А щоб стати перед Богом
Із подячними сльозами
За незмірну тую ласку,
Що з'явив Він перед нами.

„Він ознаку дав нам з неба,
Він з'явив ся перед людом
І сьогодні в ранці рано
Звеселив народ свій чудом.

„Наш великий інквізитор —
Віри стовп і оборона, —
Перед ним не може скритись
Навіть думка беззаконна, —

„Наш великий інквізитор
У замисленню тяжкому
По нічній роботі рано
Йшов над кручею до дому.

„Стежка там лежить над яром,
Яр же той глибокий, діти,
Там на дні лежать каміння,
А між ними пес забитий.

„І нараз від біса пхнутий
Полетів наш батько в кручу,
І вже був зовсім готовий
Смерть прийняти неминучу.

„Але тут і сталось чудо,
Тут і дав Господь ознаку :
Впав наш батько не на камінь,
А на здохлу ту собаку !

„І не вбив ся... Значить, Бог наш
Догляда за нашим краєм.
От за віщо з щирим серцем
Сей Те Деум ми співаєм.

„І тому...“ Але в цій хвилі
Кардинал замовк зненацька.
Бачуть : поруч з кардиналом
Постать ще якась юнацька.

А юнак почав казати :
„Не дури людей брехнею !
Бачить Бог, чого ми просим,
Не устами, а душею !

„Бачить наші муки люті,
Бачить, як ми ниєм з туги,
Як знущають ся над нами
Германдади вірні слуги.

„І справдить молитву нашу.
Слів тепер у нас немає,
Але Бог у кожному серці
Ось які слова читає:

„Дай нам Боже, щоб за ката
Ми вже більше не молились,
Щоб і тілом і душею
Всі ми вільними зробились.

„А найперше дай, щоб згинув
Інквізитор наш великий,
Та щоб більше не було їх
Нині, присно і во віки!“

І „амінь“ — шибнуло зразу
З грудей цілої громади.
Та юнака вже вхопили
Вірні слуги Германдади,

І скарали : покотилась
Голова його відтята, —
Але вже тепер ми знаєм,
Як моливсь Мадрит за ката.

16 марта 1901.

Друковано: »Л. Н. Вістник«, ХХ, 93—94; »На вичну
пам'ять Котляревському«, Київ, 1904, стор. 265—267; »Роз-
вага«, Київ, 1905, ст. 121—123; »Досвітні огні«, Київ
1906, стор. 283—285.

ЗАСПІВАВ БИ Я.

Заспівав би я про зиму,
Що в пречисті, білі шати
Одягла наш край повсюди...
Шкода праці, шкода риму,
Бо не можна-ж не згадати,
Що зимою мерзнуть люди.

Заспівав би я про літо
З колосистими житами
І з гаями голосними...
Ох, те жито — панське жито,
А гаї шумлять над нами
Лозанами дошкульними!

Може-б міг я розповісти
Про красу чужого краю,
Гори, моря, синю воду? —
Там кричать про їх туристи,
Я-ж їх слів не дочуваю
Крізь всесвітній плач народу.

26 падолиста 1902 р..

Друковано: »Літ. Наук. Вістник«, ХХІ. ст. 173.

БОЖИЙ ПРИКЛАД.

„Працюй, Іване, — пан казав, —
І не вважай на втому:
Від Бога нам такий закон
В його письмі сьвятому.

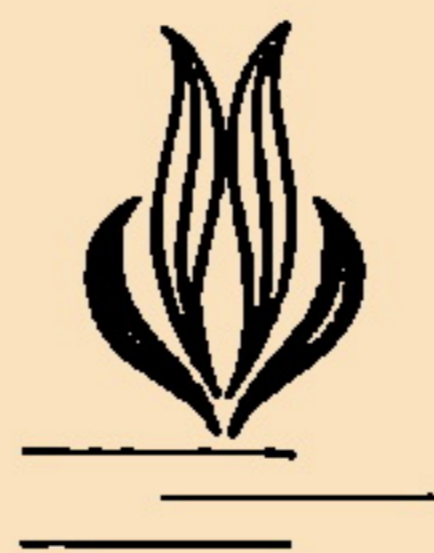
„Адже-ж сам Бог шість днів робив,
Поки скінчив роботу,
Спочив же тільки в семий день
Від праці та клопоту“.

Іван спинивсь на борозні:
„То річ, мосьпане, друга!
Одно — творити язиком,
А друге — перти плуга.

„Але за прикладом сьвятим
Я радий поспішати;
Скажіть же, що робив Господь
В день осьмий і девятий?“

28 падолиста 1902 р.

Друковано: »Л. Н. Вістник« XXI, ст. 173—174;
»Акорди«, 1903, ст. 180; »Розвага«, 1905, ст. 457.

МУДРИЙ КРАВЕЦЬ.

(Байка).

Прийшли люде до кравця
 (Це було в столиці),
Щоб пошив їм жупани
 Й добрі ногавиці.
„То не штука“, каже той,
 „Шити ми зумієм;
Тільки на що-б я вдягавсь,
 Бувши гречкосієм?
Відкіля се ви такі
 І чий піддані?
Наші люде — без штанів
 І в сорочці драній“.
„Хоч і з ріжних ми країн,
 Та не з-за кордону,
А хотіли-б одягтись
 Добре, по закону.
От сукно, а твій доклад...“
 „Що за витребеньки!
Я вам краще положу
 Латочки новенькі.
Або хай сукно лежить,
 А щоб менш мороки,
Я вам добре й без сукна
 Полатаю боки“.

16 грудня 1905 р.

Друковано: »Громадська Думка«, ч. 3.

ЗАКЛОПОТАНИЙ РОССІЯНИН.

Спершу думав я вступити
Прямо в партію С. Р.,
Та бажаю ще пожити
В світі, поки сам не вмер.

Ну, та я не буду дикий
І вступлю хоч до С. Д...
Ні, тоді моя навіки
Вся земелька пропаде !

Може-б до К. Д. ще встряти ?
Це воєнним чимсь брєнить...
Та чи будуть демократи
Бюрократів боронить ?

От ще був би хід практичний
До К. П. або три П.,
Тільки-ж лад бюрократичний
Поки що у їх ін спє.

От морока ! от робота !
Не потрапить сам Зевес !...
То пишіть куди охота,
Хоч до партії с... с...

Друковано : »Шершень«, Київ, ч. 1., 1906 р.; »Розвага« (друге виданє), Київ, 1906, ст. 431.

РОЗМОВА.

Він.

Я так вас кохаю, як досі ніхто
Нікого не вмів ще кохати.

Вона.

Ви мусите краще впевняти, а то
Я зараз вас вижену з хати.

Він.

Я так вас люблю, що як скажете ви,
Я в пекло полізу без слова.

Вона.

Це шлях не далекий: коли до Москви,
А то, як коли, до Ростова...

Він.

Щоб слово ласкаве почути від вас,
Я кинутись радий у воду.

Вона.

Якая-ж це жертва в гарячий наш час? —
Ви знайдете там прохолоду.

Він.

Для вас я злочинцем зроблюсь залюбки.
Скажіть, і управська каса...

Вона.

Признаю ся вам: на порожні скриньки
Я змалечку зовсім не ласа.

В і н.

Піти в „Кієвлянинъ“ звеліть ви мені, —
І теє для вас я здолаю.

В о н а.

Для мене могли-б ви втонути в багні?
О, вірю вам, вірю й кохаю !...

Друковано : »Шершень«, Київ, 1906, ч. 2.

С О Н.

В північній столиці, в розкішній сьвітлиці
На ліжку лежить бюрократ,
Хропе як убитий, увесь оповитий
У шовк з голови аж до пят.

І раптом схопив ся: сон дивний приснив ся
Йому, що в сьвітлиці без ґрат,
Як він, оповитий і досі не битий
Спокійно заснув демократ.

Друковано : »Шершень«, Київ, 1906, ч. 3.

* *
*

Як би тепер устав Тарас,
Та жив у наш славетний час,
 Не швидко вмер би знову,
Коли-б побачив, скільки прав
Гурток письменний наш придбав
 Своїй країні й слову.

Тепер уже не страшно нам
У зуби впасти ворогам,
 Та й згинуть без бою.
Ми вже зубів не боїмось,
Самі гарненько гриземось —
 Найбільше між собою.

Тепер не те вже, що було ;
Вже слово рідне ожило,
 Не спить уже Україна :
Складають нам тепер пісні
Не тільки кобзарі, — ба, ні, —
 А кожная дитина.

І наше слово скрізь гуде,
Вже без цензури в друк іде
 Прибравши форми гарні ;
Його не нівечуть, не гнуть,
І часом пильно стережуть...
 Щоб не втекло з друкарні.

Друковано: »Шершень«, Київ, ч. 8.

DUETTINO.

I.

В о н а (con amore).

Скоро місяць ясний гляне,
Сонця промінь згас.
Мій редакторе, мій пане,
Вийди хоч на час.
Я твоя газета люба,
Жду тебе давно.
Поки хтось нагострить зуба,
Виглянь у вікно.
Завтра я з друкарні рушу,
Перш ніж осьвіне, —
То вдихни-ж у мене душу,
Підпиши мене.

II.

В і н (sotto voce).

Рад би, серце, підписати,
Я твій пан і раб,
Та не можу вийти з хати,
Бо зовсім заслаб.
Припекло мене свободи
Сонечко ясне,
Лікарі-ж для прохолоди
Держуть тут мене.
Справді, сонця тут немає,
То й не припіка ;
Тільки шкбда — не сягає
До вікна рука.

Друковано: »Шершень«, Київ, 1906, ч. 9.

ВЕСНЯНИЙ СПІВ.

Дуже я люблю весну,
Тільки календарну;
Я до неї хоч одну
Хочу скласти (як що втну)
Пісеньку прегарну.

Політичної-ж весни
Краще не чіпати,
Бо наляжуть тумани
Та морози, а вони
Вміють допікати.

От весна, яку в свій час
Марець нам приносить,
Хоч не втішить темних мас,
Та принадна тим для нас,
Що цензурна досить.

Справді, хто-б такий зумів
Потягти до кари
Тих, хто скаже, що з гаїв
Ллеть ся птаства вільний спів
І летить під хмари.

Та безпечне й те мабуть,
Навіть для уряду,
Що як трави поростуть,
То овечки в степ ідуть
З вівчарем позаду.

Далі, щоб страшного в тім,
Що збулись ми снігу?
Що природа хоче всім
Дати в на́кладі новім
Віковічну книгу...

Ой! там є страшні слова
І криві ідеї:
„Сонце рівно зогріва
Всі створіння й забува
Людські привилеї“.

Що-ж, — природа мало зна
Наші циркуляри.
Цить же, Музо навісна,
Не співай, а то весна
Нам добуде кари.

Друковано : »Шершень«, Київ, 1906, ч. 10.

МРІЯ БЮРОКРАТА.

Як гляну на місяць і зорі червоні,
Хотів би я в гору летіти в бальоні.
Покинув би службу і землю прокляту,
Де так небезпечно тепер бюрократу,
Де вільности всякі заводять прем'єри,
Де людям поважним грозять ся ес-ери,
Де легко маєтку позбутись до щенту,
Де цінять так низько державную ренту.

Ой, дайте-ж бальона! я землю покину;
Сами вже спасайте крамольну країну,
Нехай вам голота диктує закони;
Мене-ж авансуйте та дайте прогони:
Копійку на милю земної орбіти,
Щоб стало з залишком на місяць летіти...
А може я кину цю любу химеру,
І, грошики взявши, махну на Рів'єру.

Друковано : »Розвага« (друге виданє), Київ, 1906, ст. 422.

ПО-НОВОРІЧНА РОЗМОВА.

Давно вже стало ся законом,
Та вже й читач до того звик,
Щоб новорічним фельетоном
Газета зустрічала рік.
Ця звичка трохи не одвічна,
Бо йде вона з старовини.
Звичайно, в ніч на 1-е січня
Фельетоністи бачуть сни.
Їх душі з ліжка вилізають,
Без крил за хмари залітають,
Часами до чужих планет,
І, поблукавши з пів години,
Приносять дивнії картини
На втіху читачам газет.
І фантастичні та пророчі
Їх ставлять перед людські очі;
А потім щастя цілий міх
Бажають щедро за-для всіх.

Цього звичаю золотого
Не міг я справити в свій час.
Ту ніч не бачив я нічого
Вві сні цікавого для вас.
Приснилось дещо тільки вранці,
Тай то непевне та страшне:
Що я трушу ся в лихоманці,
Думки-ж покинули мене,
Що їх хочуть конфіскувати,
Що я бою ся вийти з хати,
Щоб не загнатись на слизьке;
Що всі тепер ведуть дороги

Туди, де козам правляють роги...
А в мене серце боязке.
Тим сном я дуже налякав ся,
І був пропав мій фельєтон,
Але я вчора догадав ся,
Що то дурний, брехливий сон.
Я в новорічному настрою,
Бо рік ще зовсім молодий,
І я сьогодні ліру строю
На лад веселий і твердий.
Тепер я вірю графу Вітте
І рад піддержати уряд,
І вірю навіть — уявіте! —
Що ми рушаєм не назад.
Я певен, що густії хмари
Над нашим небом розійшлись;
Від цензора не жду я кари
За гостре слово, як колись.
Я знаю, що як рідна мати
Поліція боронить нас,
І ввечорі вихожу з хати
Дрючка не взявши про запас.
Я вірю: наша міська Дума
Багато доброго придума
За-для користи городян,
І порятує бідну касу,
Лічити, вчити буде масу,
І стане славою Княн.

Вона й тепер себе вже славить
І вже в усіх знайшла любов:
Спитайте хуліганів навіть —
Вони в їй чують рідну кров,
Її страшенно поважають,
І тих домів не зачіпають,
Де наші городські батьки

Сидять та думають думки.
Їх Дума теж, здаєть ся, любить,
Але не всіх вона голубить.
Як би я в їй служив тепер,
Мене-б Проценко геть попер.
Чорт-мало-б місця для поета:
Я хутко-б вилетів з воріт
За-для полегчення бюджету,
Щоб порівняв ся дефіцит.

О дефіцити, дефіцити!
І відкіля взяли ся́ви?
Мої Кияне, бідні діти,
Спитайте в батька, голови.
Він похитає головою,
Трусне калиткою товстою
І скаже: „Ось-де мій дохід.
Ще не було того ва сьвітї,
Щоб я зістав ся в дефіцитї;
Тут вісім тисяч всі як слід.
А пів мільйона ваших грошей —
То я-ж не дурно їх роздав.
Я вам будинок прехороший
Зробив для оперних вистав.
Він буде вам на два століття,
Аби-б раніше не згорів...
А що я ще вам сотворив —
На трицять тисяч вивіз сьміття!
(Хоч гроші ті не нам внесли,
А ми їх з каси віддали).

Але покиньмо ці розмови!
Звернімось трошки до любови.
Люблю я Думу, що й казать:
Вона нам дбає на пожиток,
Від неї мають заробіток
Фельетонїстів душ із пять.
Я буду шостий, то нічого,

Її не менше я люблю.
На віщо, Думонько небого,
Ти завдала мені жалю!
Раніш суцільная людина,
Тепер ти тільки половина;
Тобі одняв ся лівий бік.
Без серця й з одною рукою,
Вже не ногами, а ногою
Проситись підеш до калік.
А як ти добре танцювала,
На козаченьків як моргала...
О дами, дами — чи жінки,
Усе вам любі козаки.

Історія з тим лівим боком
Мені нагадує про щось,
Про віщо тільки ненароком
Мені дознатись довелось.
Колись ми вчили, що в усьому
Є центр, правій і лівий бік;
Я сам до того був привик.
Впевняйте ся-ж тепер не в томū,
А хто свій спокій береже,
То вивчіть цей закон сумлінно:
„Лівіше центру — а-ніжé
Нічого бути не повинво...“
Але чи з того є пуття
За-для партійного життя?
Навряд, бо маєм знов мороку:
Як тільки зникне лівий бік,
То буде центр з лівóго боку, —
Це скаже кожний чоловік.
Та я вам дам таку пораду:
Як хто роботу почина,
Нехай стає скоріше ззаду.
(Сю думку краду я в Піхна).

Я-ж став на політичну кладку
І йду по їй, як по льоду,
Від правового не порядку
Аж до безправного ладу.
Шукаю партії такої,
Яка дала-б мені в спокої
Легенькі віршики писать,
І щоб паперу десятину
Недоторкаймо й без припину
Я міг словами засівать.

От, добрий я сіяч, нівроку!
Я зовсім був забув про те,
Що шостий день, з Нового року,
Ви поздоровлення ждете.
Поздоровляю-ж дуже гречно
Шановних наших читачів;
Бажаю, щоб для їх безпечно
Цей рік новенький пролетів,
Та щоб ні в кому не збудила
Ця наша „Думка“ злих думок,
Щоб Україна полюбила
Малий письменний наш гурток,
Та щоб не згасла воля слову,
Як то в недавній час велось,
Щоб нам співати не прийшлося:
„Чи ми ще зійдемо ся знову“.

Друковано: »Громадська Думка«, ч. 6.

НОВИЙ ЛАД.

„Обридло нам у рабській ролі!“
„Ви певні в тім?“ — сказав прем'єр. —
То нате вам шматочок волі.
Чи всі вдоволені тепер?
Чи може ще хто небудь стане
Невдячно лаять наш уряд?
Вітайте-ж, любі громадяне,
Новий конституційний лад!

За вашу смирність християнську,
Хоч і гарячі ви були,
Ми вам на вольність громадянську
Куценьку хартію дали.
Її ще Трьопкин перегляне,
Щоб був у їй міцніший склад...
Вітайте-ж, любі громадяне,
Новий конституційний лад!

Я ваш добродій і прибічник,
Даю всі вольности, але
Не винний я, що мій помічник
На вас погромників нашле.
(Щасливий буде, хто пристане
До їх — скажу вам на-здогад!)
Вітайте-ж, любі громадяне,
Новий конституційний лад!

От ми дали вам волю друку,
Хоч поки що не для книжок,
І тільки цензорів в руку
Вложили добрий батіжок.

То є знаряддя непогане
І вам багато дасть порад...
Вітайте-ж, любі громадяне,
Новий конституційний лад!

Життя солодкого бажаю
Я всім так саме, як собі,
І через те вас поспішаю
Мазнути медом по губі.
Злижіть мерщій, а то розтане,
А вдруге чи мазну — навряд.
Вітайте-ж, любі громадяне,
Новий конституційний лад!

Виборче право я вже скроїв
Для всіх... кого я сам обрав.
Тепер я людність заспокоїв...
Що?! Вам схотілось рівних прав?
Пани те саме що й селяне?!
Давайте-ж вольности назад!
Тепер вітайте, громадяне,
Новий конституційний лад!

Друковано : »Громадська Думка«, ч. 9.

ВІНОК ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКУ

в день 26 лютого.

I.

І ще один сьогодні рік минув,
Кобзарю любий наш, від того часу,
Як голос твій замовк для України,
Замовкла навіть пісня голосна.
Ще раз нам сьвітить день сумного сьвята,
Той день, що нам нагадує ще більш
Того, хто нас покинув...

Та не тільки
В цей день ми згадуєм тебе, Кобзарю,
Тебе, наш батьку, віщий наш пророче!
Чи зможе той, у кого є хоч трохи
Любови в серці до свого народу,
Хоч день один про тебе не згадати!
Народу син, та син його найкращий,
Ти був його борцем за людську долю.
В часи неволі, злиднів і темноти
Твій дух сьвітив йому промінням сонця.
Як він терпів, корив ся мовчки долі, —
Твій голос був його болючим криком.
Як він забутий був у цілім сьвіті, —
Ти розповів його колишню славу.
І в час, як ним мов крамом торгували,
Ти показав його високу душу.
Ти в серці ніс тягар його великий,
Сьвятий тягар народньої скорботи,
І переливши в слово голосне,
У образах живих живеє горе
Усім очам незрячим показав.
І поки жити ме народ твій рідний,
Твоя душа не вмере в його душі.

Твій рідний край не раз оплаче гірко
Того, хто так його оплакав долю.
Нї, не забудемо тебе, Кобзарю,
До віку.

II.

Будем, будем пам'ятати
Нашу втрату, нашу згубу:
Не прибудеш ти співати
Пісню смутку, пісню любу.

Не розкажеш нам про славу
Та про давнії події,
Щоб ізнову в душу мляву
Влити втіхи та надії.

За хвилиною хвилина,
Рік за роком проминає,
І сумує все Україна,
Що тебе між нас немає.

III.

„Тебе нема!“ вже довгий час
Ми кажемо з журбою,
А хто-ж з'уміє з-проміж нас
Співати за тобою?

Багато нас тепер, співців,
Та в нашім хорі чути
Гучніше інших голосів
Твій голос незабутній.

Багато ми складали слів,
Чимало в їх і змісту,
Та тільки в нас, твоїх синів,
Твого немає хисту.

І ми, так саме як і ти,
Кохаем Україну.
Готові їй допомогти
Й служити до загину.

Ні, в нас, хоч любимо її,
Немає в серці сили,
Бо ми з душі скарби свої
Потроху розгубили.

IV.

В твоїх піснях високий творчий геній
Дивує нас.
Як сталось те, що в боротьбі щоденній
Він не погас?
Що не могли йому підбити крила
Неволя й гніт?
А доля їх на тебе наложила
З дитячих літ.
Твоє життя, коли його згадати,
Наводить сум,
Та не могло від тебе одібрати
Високих дум,
І в час, як ти в неволі нудив сьвітом
На чужині,
В твоїй душі все квітли пишним цвітом
Твої пісні.

V.

В піснях, що ти покинув нам,
Ти образ дав душі сьвятої:
Вона була величній храм
Любови до сем'ї людської.

Гарячим серцем ти кохав
Усіх, забувши власні рани,
І в слові тільки тих карав,
Хто на людей кує кайдани.

Самотна над Дніпром стоїть
Тепер могила над тобою,
Але над нами тут горить
Твій дух зорею провідною.

Друковано: »Громадська Думка«, ч. 15.

С Е Н А Т О Р .

(З Берашкє).

В мене жінка — честь моя і слава,
Очі в неї як зірки горять.
Через жіночку добув я права
Дорогого пана другом звать.
В самий день, як з нею повінчав ся,
Я з самим сенатором спізнав ся.
Маю щастя нечуване!
Маю честь велику!
Ах, вельможний, ясний пане,
Ваш слуга до віку.

Ряд подій його — передомною.
Вже-ж таких, як він, нема на жаль!...
Із моєю Розою зімою
До міністра їздив він на баль.
А мене де-небудь як спіткає,
Зараз перший руку простягає.
Маю щастя нечуване!
Маю честь велику!
Ах, вельможний, ясний пане,
Ваш слуга до віку.

Біля Рози вдатний він на жарти,
Знає, чим її розвеселить.
А зо мною часом грає в карти,
Як вона заслабне та лежить.
Іменин моїх не забуває,
В день нового року нас вітає.

Маю щастя нечуване !
Маю честь велику !
Ах, вельможний, ясний пане,
Ваш слуга до віку.

По обіді иноді зімою
Сидимо ми. Сніг страшний мете.
Він до мене з ласкою такою :
„Чом же ви в проходку не йдете ?
Будьте, друже мій, без церемоній !
Я вам дам свою карету й коні.“

Маю щастя нечуване !
Маю честь велику !
Ах, вельможний, ясний пане,
Ваш слуга до віку.

Раз у вечорі притьмом наміг ся
Тай повіз нас до свого села.
Пив я там вино, що аж знеміг ся...
Роза в іншій хаті спать лягла.
Та найкраще ліжко в тім будинку,
Відступив він для мого спочинку !

Маю щастя нечуване !
Маю честь велику !
Ах, вельможний, ясний пане,
Ваш слуга до віку.

Як у мене хлопчик народив ся,
Я за кума попросив його.
І як би тоді хто подивив ся,
Як він пестив хлопчика мого !
І цілує, й на руках колише...
Певно, в заповіт його запише.
Маю щастя нечуване,
Маю честь велику !
Ах, вельможний, ясний пане,
Ваш слуга до віку.

У компанії він любить сьміхи ;
Я-ж буваю гострий на язик :
На обіді якось, для потіхи,
Я пришив йому такий гаплик :
„Кажуть, що моя до вас шаноба
Додала мені... ріжки до лоба“.
Маю щастя нечуване !
Маю честь велику !
Ах, вельможний, ясний пане,
Ваш слуга до віку.

Друковано: »Нова Громада«, ч. 2; »Розвага« (друге виданє), Київ, 1906, ст. 445—447.

МІНІСТЕРСЬКА ПІСНЯ.

В недобрий час
Зібрали в нас
Оту Державну Думу:
За трицять днів
Од тих послів
Ми досить маєм глуму.

Тут їх п'ятьсот —
Розкриють рот
І слухать нас не хочуть.
А от раніш —
„Мовчи та диш!“
Бувало всі шепочуть.

Де ті часи,
Як голоси
Начальство тільки мало,
І як воно
Само одно
Усім порядкувало!

Ніхто не знав
Якихсь там прав,
Корились мовчки долі;
Тепер же — глянь —
Усяка твань
Землі бажає й волі.

Та ще коли-б
Єдиний хліб
Вони бажали мати,
То ще-б нехай,
А то весь край
Хотять до рук прибрати.

Якийсь Грицько
Чи там Стецько
Очухав ся од бійки —
І вже кадет,
А кабінет
Не варт йому й копійки.

От так би взяв
Та й одчухрав
Отих творців законів !
Та от напасть :
Тоді не дасть
Європа мільонів.

Ні, хай їм кат !
Без грошенят
Не здавимо їх крику.
Ми вчиним бій,
Як граф Сергій
Здобуде нам позику.

І вже в той день
Ми їм пісень
Не будемо співати,
А просто всіх
За карк та в міх
З високої палати.

Друковано: »Громадська Думка«, № 122; »Розвага«
(друге видане), Київ, 1906, ст. 436—437.

СОЛОВЕЙКІВ СПІВ.

Чи не дивно всій громаді,
Як співає в листопаді
Соловейко знов ?
От же сталась та пригода ;
„Въ пользу русскаго народа“
Дав концерт Гучков.

Він співав : „О руські люде !
Чи невже над нами буде
Панувать ка-де ?
Бідолашні Россіяне !
Що-ж наш край чинити стане ?
Певно пропаде.

Від таких крамольних партій,
Що хочуть великих хартій,
Я добра не жду.
А ес-деки та ес-ери
Теж плетуть свої химери
Всім нам на біду.

Треба всіх їх побороти,
Треба сили до охоти,
Щоб покласти край
Їх роботі, що нам шкодить,
А тоді почнем заводить
Всенародній рай.

Справжню волю, та куценьку,
Добру думу, та плохеньку —
Це люблю я й сам.
А яка користь нам з волі
Там, де єсть її доволі
Всяким мужикам ?

Я вже знаю спосіб гарний,
Щоб з-над краю покрів хмарний
 Розігнать як слід;
Щоб настав добробут повний,
Та щоб люд увесь чиновний
 Добрий мав обід.

Щоб не вмерла наша мати
Русь, то треба поєднати
 Руських всіх людей.
Октябристи й монархісти
Всі бажають добре їсти.
 Без кривих ідей.

Монархістів ми закличем
І тоді гуртом обсмичем
 Надто довгий хвіст,
Що свобода розпустила,
Наче справді в їй і сила
 І прогресу зміст.

Правда, руські патріоти
Мало вільні від гидоти,
 Та дарма, нехай...
Кличу їх не сповідатись:
Їх руками рятуватись
 Хоче рідний край“.

Так співав закривши очі
Соловей; з країв півночі
 Пісня скрізь пішла,
І схилила ся діброва,
А кумпанія Піхнова
 Сльози пролила.

Друковано: »Рада«, 1906, ч. 51.

НЕВДЯЧНИЙ КІНЬ.

Хто в воза коней запряга,
То гречно їх не просить.
Та добрий пан сказав, що вже
Того порядку досить.

І зануздавши раз коня,
Він став питати в його:
„Чи вас у корінь запрягли,
Чи з боку — і з якого?”

„Коштовні віжки почепить,
Чи з простої сириці?
У голу руку взять батіг,
Чи брати й рукавиці?”

Та мабуть кінь невдячний був,
А то й дурненький може,
Бо на ласкаві ці слова
Він одповів негоже:

„Язик ваш любо так брешть,
Як добрії цимбали,
Але було-б мене спитать,
Як ще не зануздали.

„Я знаю — віжки всі цупкі
Чи з шовку, чи з ременю;
Батіг усякий дошкуля,
Як вам попав ся в жменю.

„Тай ще скажу: як чорт-віть-що
Я тут возити маю,
То краще-б я не запрягавсь,
Ні в корінь, ані з краю“.

Надруковано: »Світ« (літературно-наукова часопись),
рік I. (1906, ч. 20, ст. 315.

О п о в і с т к а.

„Українсько - руська Видавнича Спілка“
видала досі оті книжки :

В першій серії :

Ціна в коронній вал.

1. С. Ковалів. Дезертир і інші оповідання	(1·20)	1·60	Кор.
2. Іван Франко. Поєми	(1·20)	1·60	„
3. О. Кобилянська. Покора і інші опов.	(1·00)	1·40	„
4. Гю де Монасан. Дива пані і інші оп.	(0·90)	1·30	„
5. І. Франко. Полуйка і ін. борисл. оп.	(1·00)	1·40	„
6. Н. Кобринська. Дух часу і інші оп.	(1·20)	1·60	„
7. Кнут Гамсун. Голод. роман	(1·80)	2·20	„
8. Леся Українка. Думи і мрії. Поєзії	(1·20)	1·60	„
9. С. Ковалів. Громадські промисловці, опові- даня	(1·20)	1·60	
10. У. Шекспір. Гамлет, припц данський	(1·40)	1·80	
11. Генрик Понтонпідан. Із хат. Сповід.	(1·00)	1·40	
12. Богдан Лепкий. З життя. Оповідання.	(0·80)	1·20	
13. Гергарт Гауптман. Віспия Геншель	(1·20)	1·60	
14. М. Коцюбинський. В путях шаптана. Оповідання	(1·20)	1·60	
15. У. Шекспір. Приборнаца гоструха	(1·00)	1·40	
16. Панає Мирний. Дикі люди	(1·00)	1·40	
17. В. Короленко. Судний день	(0·80)	1·20	
18. У. Шекспір. Макбет.	(1·20)	1·60	
19. К. Гудков. Урієль Акоста	(1·00)	1·40	
20. У. Шекспір. Коріолян.	(1·40)	1·80	
21. М. Яцків. В царстві сатани	(1·20)	1·60	
22. Панає Мирний. Морозенко.	(0·50)	0·90	
23. Леєь Мартович. Нечитальник.	(1·20)	1·60	
24. М. Коцюбинський. По людському	(1·60)	2·00	
25. В. Оркан. Скапаний сьвіт, дрьма	(0·60)	1·00	
26. Василь Стефаник. Дорога, повелі	(1·20)	1·60	
27. У. Шекспір. Юлій Цезар	(1·20)	1·60	
28. Л. Толетой. Відродженє, (3 томи).	(3·20)	3·60	
29. К. Гавлічек-Боровекій. Вибір поєзії	(1·20)	1·60	
30. Ф. Заревич. Хлопська дитина	(1·40)	1·80	
31. І. Франко. Коваль Бассім	(1·20)	1·60	
32. У. Шекспір. Антоній і Клеопатра	(1·40)	1·80	
33. Е. Тимченко. Калевала, фінська епопея	(2·60)	3·00	
34. О. Катренко. Пан Природа і ін. оповід.	(1·00)	1·40	
35. У. Шекспір. Багато галасу з нечевля	(1·20)	1·60	
36. Іван Франко. Сім казок, новелі	(1·00)	1·40	
37. С. Воробкевич. Над Прутом, поєзії	(1·20)	1·60	
38. У. Шекспір. Ромео і Джульєтта.	(1·40)	1·80	
39. К. Сроковський. Оповідання . .	(1·00)	1·40	
40. А. Крицький. Пальмове гадля, .	(1·60)	2·00	
41. О. Кониський. Молодий вік М. Одишчи	(1·60)	2·00	

42.	Гю де Мопасан. Горля і иньші оповід.	(0 90)	1-30	Кор.
43.	В. Кравченко. Буденне жите. Оповід.	(1-60)	2-00	"
44.	У. Шекспір. Король Лір	(1-40)	1-80	"
45.	Д. Лукіянович. За Кадильну, повість	(2-60)	3-00	"
46.	Г. Гайне. Подорож на Гарц	(0-80)	1-20	"
47.	І. Франко. Захар Беркут	(1-20)	1-60	"
48.	У. Шекспір. Міра за міру	(1-00)	1-40	"
49.	М. Коцюбинський. Поєдинок і ин. оп.	(1-60)	2-00	"
50.	О. Стороженко. Марко проклятий, пое.	(1-00)	1-40	"
51.	С. Ковалів Риболови	(1 60)	2-00	"
52.	Марко Вовчок. Народні оповідання. т. I.	(1-60)	2-00	"
53.	П. Мирний. Серед степів. Оповідання	(2-60)	3 00	"
54.	Е. Ярошинська. Перекильчак	(2 20)	2-60	"
55.	В. Винниченко. Повісти й оповід	(2 60)	3-00	"
56.	Л. Мартович. Хитрий Панько	(1-10)	1-50	"
57.	В. Вересаєв. Записки лікаря	(2-60)	3 00	"
58.	М. Вовчок Народні оповідання Г. П.	(1.60)	2-00	"
59.	М. Горький. Мальва і иньші опов.	(2-10)	2-50	"
60.	М. Дерлиця. Композитор і иньші опов.	(1 60)	2-00	"
61.	Ю. Заєр. Легенди	(2-00)	2-40	"
62.	А. Чехов. Змора і инь. опов.	(2-00)	2 40	"
63.	П. Кобринська. Ядзя і Катруся та иньші оповідання	(1-40)	1-80	"
64.	Д. Лукіянович. Від кривди, повість	(1-60)	2-00	"
65.	А. Чайковський. Оповідання	(1 60)	2-00	"
66.	Марко Вовчок. Народні оповід. т. III.	(3-40)	3-80	"
67—68.	І. Левницький. Хмари	(4-40)	4-80	"
69—70.	Е. Золя. Жерміпаль	(5-60)	6 00	"
71.	О. Маковей. Оповідання	(2-60)	3 00	"
72.	І. Франко. На лоні природи	(3 20)	3-60	"
73.	Кар. Бавкі. Народність і її початки	(0-60)	1-00	"
74.	Фр. Енгельс. Людвік Фаєрбах	(0-50)	0-90	"
75.	Фр. Енгельс. Початки родяни.	(1-50)	1-90	"
76.	Пі. Сельобо. Австрія в XIX століттю	(0-80)	1 20	"
77.	В. Будзиновський. Хлопська посеїлість	(2-00)	2-40	"
78.	К. Флімаріон. Про веро	(2-00)	2-40	"
79.	М. Драгоманів. Переписка (вичерпано)		1-80	"
80.	С. Степняк. Підземна Росія	(3 00)	3-40	"
81.	Адріан. Атрар. процес у Добростанах	(1-00)	1 40	"
82.	І. Теп. Філософії штуки	(1-00)	1-40	"
83.	Дж. Інґрем. Історія політ. економії	(3 60)	4 00	"
84.	Е. Феррієр. Дарвінізм.	(1-30)	1-70	"
85.	Й. Конрад. Національця екопоміи	(1-90)	2-30	"
86.	В. Стефанік. Моє слово, оповідання	(3-60)	4-00	"
87.	Ж. Масперо. Старинна історія східних народів т. I.	(2-40)	2-80	"
88.	М. Коцюбинський. У грішний світ	(1-60)	2-00	"
89.	М. Барсєв. Філософія культурної й соціальної історії XIX ст.	(2-40)	2 80	"
90.	О. Кобилянська. До світа. Новелі і п.	(2-40)	2-80	"
91.	О. Авдікович. Моя популярність	(2-20)	2-60	"

92. Е. Фрас. Нарис геології.	(1.20)	1.60	Кор.
93. В. Лепкий. Кара та інші оповідання	(2.00)	2.40	
94 95. П. Стороженко. Історія західно-європейських літератур до кінця XVIII ст.	(4.00)	4.40	
96. Г. Байрон. Чайльд Гарольд	(1.40)	1.80	
97. М. Драгоманів. Шевченко, українофіли й соціалізм	(1.60)	2.00	
98. Марк Твайн. Том Соєр	(2.60)	3.—	
99 100. Е. Шірсер. Політична історія Шал.	(3.10)	3.50	
101. І. Франко. Місія Чума. Кавки і сатири	(2.40)	2.80	
102. З. Гінтер. Історія геогр. відкрить у XV—XVI ст.	(1.80)	2.20	
103. Л. Толстой. Козаки	(2.00)	2.40	
104—105. М. Драгоманов. Листи до Ів. Франка і інших, т. I	(3.00)	3.40	
106. В. Самійленко. Поезії	(1.60)	2.00	
107. Др. А. Форель. Гігієна нервового і духового життя	(2.00)	2.40	"
108. І. Франко. Маніпулянтка	(2.00)	2.40	"

Книжки під чч. 73—85 друковані в давній другій серії (Науковій Бібліотеці). Ціни в скобках подані за брошуровані примірники.

У другій серії вийшли :

	Ціна в коронів вал.		
1. М. Грушевський. Б. Хмельницький	0.20		Кор.
2. Курцій Руф. Фільотас	0.20		"
3. В. Наумович. Величина зоряного світа	0.15		"
4. Панас Мирний. Лови	0.06		"
5. І. Пулюй. Непропаша сила	0.20		"
6. М. Грушевський. Бех-Аль-Джугур	0.10		"
7. І. Раковський. Вія вашої землі	0.10		"
8. А. Чехов. Капітанка	0.15		"
9. М. Драгоманів. Мик. Ів. Костомарів	0.15		"
10. Е. Золя. Напад на млин	0.20		"
11. І. Пулюй. Нові і перемінні звізди	0.15		"
12. Г. Бвітка. Маруся	0.50		"
13. М. Левницький. Умова для селян. спіл	0.20		"
14. П. Куліш. Орися	0.06		"
15. М. Кметяковська. Іван Гус	0.20		
16. О. Стороженко. Оповідання. I.	0.20		
17. В. Барвінський. Досліди в полі статистики	0.20		
18. В. Короленко. Ліс шумить	0.20		
19. І. Франко. Шевченко в польській рев. легенді	0.40		
20. В. Гіго. Кльод Іє	0.25		
21. Е. Еган. Руські селяни на Угорщині	0.25		
22. П. Мирний. Лихий попутав	0.40		
23. А. Д. Уайт. Розвій географічних поглядів	0.30		
24. Ів. Франко. Украдене щастє	0.50		

25. С. Єфремов. Національне питання в Норвегії	0:30	Кор.
26. П. Ніщинський. Гомерова Іліада (1 пісня)	0:30	
27. М. Драгоманів. Два учителі	0:40	"
28. Е. Золя. Повінь	0:30	"
29. С. Томашівський. Київська козаччина 1855 р.	0:10	"
30. П. Ніщинський. Гомерова Іліада (2 пісня)	0:35	"
31. Т. Масарик. Ідеали гуманности	0:35	
32. Люк'ян. Юпітер у клопотах	0:30	
33. М. Костомарів. Письмо до ред. „Колокола“	0:20	
34. М. Гоголь. Вій.	0:40	"
35. І. Раковський. Вулкани	0:20	"
36. Г. Фльобер. Іродіада	0:30	"
37. О. Терлецький. Москвофіли й народовці	0:30	"
38—39. І. Тургенєв. Ася	0:40	
40. Л. Боровиковський. Маруся	0:25	
41—42. Данте Алігері. Пекло, пісня I—X	0:40	
43—45. В. Олехович. Раси Європи	0:70	
46—48. Л. Толстой. Крайцерова соната	0:95	
49—50. О. Бодявський. Українські казки	0:55	
51. Е. Золя. Смерть Олівіє Бекаїли	0:20	
52. А. Уайт. Розвій астроном. поглядів	0:45	
53. П. Ніщинський. Гомерова Іліада (3 пісня)	0:25	
54. А. Міцкевич. Лист до гад. приятелів	0:45	
55—56. Л. Толстой. Смерть Івана Іліча	0:50	
57. В. Брайтенбах. Біологія в ХІХ в.	0:20	
58—59. М. Горький. На дні життя.	0:70	
60—61. М. Верн. Біблія, студія	0:45	
62—63. Г. Кляйст. Маркіза О.	0:40	
64. М. Карсєв. Філософії історії.	0:20	
65—67. Ф. Достоевський. Грач	1:50	
68. Ш. Сельобó. Міжнародні революційні партії	0:41	
69—71. І. Тургенєв. Весняні води	0:90	
72. А. Д. Уайт. Розвій поглядів на лихву	0:33	"
73.—74. П. Куліш. Українські оповідання	0:50	"
75. Ф. Ляссаль. Про суть конституції	0:30	"
76—77. А. Шаміссо Петро Шлеміль	0:70	"
78. Д. Мордовець. Оповідання	0:60	"
79. М. Драгоманів. Літ.-сусп. партії в Галичині	0:40	"
80. О. Кониський. Листи про Ірландію	0:45	"
81—82. І. Левицький. Гуморески	0:75	"
83. Ю. Візнер. Життя рослин у морі	0:15	"
84—85. П. Ніщинський. Гомерова Іліада, IV—VI	0:80	"
86. В. Антонович. Поль.-українські відносини	0:40	"
87. І. Тургенєв. Муму	0:30	"
88—90. А. Кримський. Муслманство і його будучність	1:70	"
91—92. О. Стороженко. Оповідання. II	1:10	"
93. А. Д. Уайт. Розмови з Л. Толстим	0:30	"
94—96. Ф. Купер. Зьвіробийник	1:00	"
97—98. О. Вайсмаєр. Про туберкульозу	0:40	"
99—100. О. Стороженко. Оповідання III	0:85	"

101. Л. Толстой. Схаменіть ся	1-20	Кор.
102—103. В. Гаршин. З війська. Оповідання.	0-80	"
104—105. Л. Фер. Будда і Буддизм	0-80	"
106—107. С. Круть. Записки з рос. - тур. війни	1-10	"
108. М. Кос. Про полові справи	0-30	"
109—110. О. Козловський. Мірти й кипариси	0-90	
111. Моріс Верп. Євангеліє, студія	0-40	
112—113. Л. Толстой. Севастопольські оповідання.	1-20	
114. В. Антонович. Чари на Україні..	0-45	
115—117. Тисяча й одна піч. I.	1-60	
118. І. Тен. Нариси із старинного світа	0-65	
119—120. О. Стороженко. Оповідання. IV. .	0-80	
121. М. Драгоманів. Ковани	0-30	
122. П. Куліш. Листя в хутора	0-50	
123. Ф. Сірко. Тарас Шевченко і його думки про громадське життя	0-60	
124.—126. Тисяча й одна піч, II.	1-40	
127 III. Сельобó. Церква й католицькі партії в XIX ст.	0-45	
128—129. Лев Толстой. Кавказькі оповідання .	1-00	
130. Л. Манчанец. Про шлюб на Україні-Руси в XVI—XVII с	0-35	"
131—132. І. Турґерєв. Кларя Міліч	0-60	"
133—134. Е. Цеклер. Єзуїти	0-75	"
135—136 І. Франко. Sempre tigo (поезії)	1-00	"
137—138. А. Д. Уайт. Розвій поглядів на вселенну	0-90	"

Передплата на II серію Літературно-Наукової Бібліотеки випосять у сім році в причини її розширення кор. Хто вложив менше, най дішле решту проте.

Крім того можна набувати в Видавничій Спілці отсі видані окремо, або набуті твори:

1. АБОРДИ, антольоґія української поезії від смерти Шевченка до найновіших часів під ред. д-ра Ів. Франка, з ілюстрац. в Ю. Панкевича, люлусове виданє, по ціні 6, 7-58, 8, 8-50 і 10 — Кор.
2. В. Забіла. Писні крізь слюзи 0-80
3. А. Крипський. Андрій Лаговський, повість 3-00
4. М. Яцків: Огні горять 2-50
5. Петербурська Академія Наук у справі внесени заборони українського слова 0-60
6. О. Вишневецький. На переломі 1-20
7. С. Томашівський. Володимир Антонович 1-00
8. Задачі статистичного досліду австрійської України 0-30

Всі видання Видавничої Спілки продає й висилає також Книгарня Наукового Товариства імени Шевченка у Львові, ул. Театральна ч. 1 (до Росії висилає по ціні коло 45 коп. за одну корону).

Ціна 15-00

A 581072

Ref
p. 1